கனாக் கண்டேன் -முத்துலட்சுமி ராகவன்

கனாக் கண்டேன்..!

த்துலட்சுமி ராகவன்

தொடுவானாய் உனைக் கண்ட போதும் - உனைத் தொட்டுவிடக் கனாக் கண்டேன்...

1

தொலைதூர தொடுவானைப் பார்த்தபடி மீரா உற்சாகமாய் தோழிகளுடன் பேசியபடியே அந்த மலைச் சரிவுப் பாதையில் இறங்கி நடந்தாள்... ஊட்டியின் மாலை நேரக் குளிர் காற்று ஊசியாய் அவள் உடம்பைத் துளைக்க... ஸ்வெட்டரின்மேல் முன்கைகளை மடித்துக் கட்டியவாறு தோழி சொன்ன நகைச்சுவையை ரசித்துக் கலகலவென்று சிரித்தாள்.

''அது என்னவோ மீரா... மேத்ஸ் டீச்சர் கணக்கு சொல்லிக் கொடுப்பது அப்படியே சங்கீதம் போலவே இருக்கு...'' ரூபினி கண்களை சிமிட்டினாள்.

''இது என்னடி புதிதாய் இருக்கு..? கணக்குக்கும்... சங்கீதத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்..?'' மீரா புரியாமல் கேட்டாள்...

''ம்ம்... அதை நம்ம சுகந்திகிட்டக் கேளு...'' ரூபிணி விஷமமாய் சுகந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

''என்னடி சுகந்தி... இவ புதிர் போடுகிறாளே... என்ன விசயம்..?'' மீரா ஆவலாய் சுகந்தியைப் பார்த்தாள்.

''அதுவா... நம்ம மேத்ஸ் டீச்சர் கணக்கு சொல்லிக் கொடுத்தால்... அது அப்படியே அவங்க நீலாம்பரி ராகத்தைப் பாடுவது போலவே இருக்கும். என்னமாய் தூக்கம் வரும் தெரியுமா? இந்த டி.வி. புரோக்ராம் ஒன்றில் வரும் டைட்டில் போல... 'சொக்குதே கண்ணு'ன்னு பாட வேண்டும் போல் இருக்குடி... அப்படி ஒரு தூக்கம் வந்தது... என் கண் சொக்குது. இவளானால் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கிறா...'' சுகந்தி புத்தகப்பையை வலது தோளுக்கு மாற்றியபடி கூறினாள்.

''அடிப்பாவி... கடைசியில் கணக்குக்கும்... சங்கீதத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் இதுதானா..?''

''அது என்னவோ மீரா.. என் அம்மா தாலாட்டுப் பாடினால் கூட எனக்கு இவ்வளவு தூக்கம் வந்திருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான்... ஆனால் மேத்ஸ் மேடம் அங்கே வாயைத்திறந்தால் இங்கே எனக்கு கொட்டாவி வந்து

விடுகிறது.''

''விளங்கி விடும் போ. இதுதான் நீ கிளாஸைக் கவனிக்கும் லட்சணமா..?''

''அவளைத் தூங்க வைக்கிற மேத்ஸ் மேடத்தை விட்டுவிடு... பாவம்.. தாலாட்டுத் தாங்காமல் தூங்குகிற இவளைப் போட்டுக் கேள்வி கேளு...''

''விசயமே வேறு ரூபிணி...''

''என்னத்தை கண்டுபிடித்து விட்டாய்..?''

''மதியம் லஞ்ச் பிரேக் முடிந்ததும் மேத்ஸ் கிளாஸ்... சாப்பிட்டவுடன் தூக்கம் வராமல் என்ன செய்யும்..? அதற்குப் போய் மேத்ஸ் மேடத்திடம் சங்கீதம் வந்திருக்குன்னு பழி போடுகிறீங்களே... இருந்தாலும் உங்க இரண்டு பேருக்கும் இவ்வளவு கொழுப்பு ஆகாதுடி...''

அவர்கள் இப்போது சரிவான பாதையை விட்டுச் சற்று சமமான பாதைக்கு வந்து விட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் போன சைக்கிளின் பின் கேரியரில் பேப்பர் கட்டு இருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு பேப்பர் நழுவி விழ மீரா அதைக் குனிந்து எடுத்தாள்.

''அடடா... இதைக் கவனிக்காமல் போகிறானே...''

''பேப்பர் போடுகிறவன் போல... இப்படி அலட்சியமாய் போனால்... எப்படி ஒழுங்காய் பேப்பர் போடுவான்..?''

''கூப்பிட்டுக் குடுக்கலாமா..?''

''எங்கே..? அவன் போய் விட்டான் அங்கே. நீ லவுட்ஸ்பீக்கர் போலக் கத்தினாலும், அவன் காதுக்கு கேட்காது...''

''பாவம்...''

''ரொம்பவும் பரிதாபப் படாதே... நாம் பரிதாபப் படவேண்டிய விசயங்கள் உலகத்தில் நிறைய இருக்கு. உன் பரிதாபத்தை வேஸ்ட் பண்ணாமல் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு நடையை எட்டிப் போடு... வீடு போய் சேரலாம்...''

ரூபிணி கிண்டலாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது மீரா தன் கையிலிருந்த பேப்பரின் முன் பக்கத்தில் - பெரிய அளவில் கையில் கோப்பையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனின் புகைப்படத்தைப் பார்த்தாள். பார்த்தவள்... தன் பார்வையை விலக்கிக் கொள்ள முடியாமல் அந்தப் புகைப்படத்தையே ஊன்றிப் பார்த்தவாறு நின்று விட்டாள்.

அந்தப் புகைப்படத்தில் இருந்த இளைஞனிடம் தெரிந்த ஒரு வசீகரம் அவளைக் கவர்ந்திருந்தது. அவனையே மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் போல... மனதில் ஒரு அவா தோன்ற - அவள் மனம் படபடக்க அந்தப் படத்தைத் திரும்பவும் பார்த்தாள்.

விழித்துக் கொண்டு ... வினவினாள்.

''எனக்கும் தெரியலையே...'' சுகந்தி மீராவின் அருகே வந்து அவள் கையிலிருந்த பேப்பரை எட்டிப் பார்த்தாள்.

''இது யார் மீரா..? உனக்குத் தெரிந்தவரா..?''

சுகந்தி கேட்ட கேள்விக்கு 'இல்லை...' யென்னும் விதமாக இடம் வலமாய் தலையை ஆட்டினாள் மீரா.

''பின்னே... ஏன் அந்தப் பேப்பரை அப்படிப் பார்த்தாய்? எங்கே கொடு.. நானும் பார்க்கிறேன்...''

சுகந்தி பேப்பரைப் பிடுங்க முயல... மீரா கோபத்தோடு அதை நான்காக மடித்து... தன் புத்தகப்பையினுள் செருகிக் கொண்டாள்.

ரூபிணிக்கு மீராவின் அந்தச் செய்கையைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

''ஏண்டி... என்னவோ... உன் வுட்பியின் போட்டோவை உரிமை கொண்டாடுவது போல - அந்தப் பேப்பரில் வந்திருக்கிற போட்டோவை உரிமை கொண்டாடுகிறாயே?'' என்று மீராவைப் பார்த்து அவள் கேட்டு வைக்கவும், மீராவுக்கு கோபம் வந்து விட்டது...

''ச்சீ... டென்த் படித்துக் கொண்டு... என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய்..? சகிக்கவில்லை ரூபிணி.''

''தோடா... டென்த் படித்துக் கொண்டு வழியில் கிடைத்த பேப்பரில் இருக்கற போட்டோவை மட்டும் உத்து உத்துப் பார்க்கலாமாக்கும். போடி இவளே...''

அவர்களின் வீடுகள் வரிசையாகத் தெரிய... அவர்கள் பிரிந்து அவரவரின் வீட்டுக்குள் சென்றார்கள்.

''அம்மா...'' மீரா குரல் கொடுத்தபடி புத்தகப் பையைக் கழற்றி வைத்தாள்.

''இந்தா... சூடாய் டீ சாப்பிடு...'' என்றபடி சமையலறையில் இருந்து வெளிப்பட்டாள் இந்திரா.

''அப்பா வந்துவிட்டாராம்மா..?'' சூடான டீயின் சுவையை ரசித்துப் பருகியபடி வினவினாள் மீரா...

''ஊஹூம்... இன்னும் வரவில்லை... 'பேரு பெத்த பேரு... தாகத்துக்கு நீலு லேது'ன்னு சொல்கிறாப்புல... எஸ்டேட்டில் கணக்குப் பிள்ளை உத்தியோகம் ஆனால் வீடுதிரும்பறது இருட்டினதுக்கு அப்புறம்தான். வருகிற சம்பள

கைக்கும் வாய்க்கும் பத்த மாட்டேங்குது. அந்த வேலைகளையும் இவர் தலையில் கட்டிவிட்டு ஹாயாய் ஊர் சுற்றுகிறான். எஸ்டேட் கணக்கு வழக்கையெல்லாம் இவர் விரல் நுனியில் வைத்துக் கணக்கை சரிபண்ணுவார். முதலாளி வந்தவுடன் என்னமோ அவன்தான் எல்லா கணக்கையும் போட்டு வைத்திருப்பது போல பாவலா காட்டுகிறான். உன் அப்பா வாயைத் திறக்காமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு கை கட்டி நிற்கிறார். என்ன பிழைப்படி இது..."

இந்திரா மனக் குமுறலைக் கொட்டி விட்டு மீண்டும் சமையலறைக்குள் போய் விட்டாள். மீரா உடை மாற்றி விட்டு முன்னறைக்கு வந்து அமர்ந்தாள்.

"அக்கா... இந்தக் கணக்கை எப்படிப் போட..?" ஆறாம் வகுப்பில் படிக்கும் மீராவின் தம்பி சிவா சந்தேகம் கேட்டான்.

மீரா தம்பிக்கு கணக்கை சொல்லிக் கொடுத்து விட்டு தன் புத்தகப் பையை எடுத்துத் திறந்தாள். மேலாக இருந்த அந்த பேப்பர் கீழே விழுந்தது. எடுத்து ஆவலாகப் படித்துப் பார்த்தாள்.

கார் ரேஸில் கலந்து கொண்டு முதல் பரிசை வாங்கிய கோகுல் என்பவனின் புகைப்படத்தைப் போட்டு குறிப்பு எழுதியிருந்தார்கள்.

அவனைப் பற்றிய விவரங்களை ஒரு ஈர்ப்புடன் படித்தவள் - அந்தப் புகைப்படத்தைத் திரும்பவும் பார்த்தாள்... பின் எழுந்து சென்று அலமாரியைத் திறந்து தன் துணிகளுக்கு இடையில் அதைப் பத்திரப் படுத்தினாள்.

ஏன் அதைச் செய்தாள் என்பது மீராவிற்கே விளங்காத ஒன்றாக இருந்தது.. ஏன் அவனைப் பற்றிய செய்தியை ஆவலோடு படித்தாள்..? ஏன் அவனது புகைப்படத்தை விழி விரியப்பார்த்தாள்..? ஏன் அந்தப் பேப்பரை ஒரு பொக்கிஷம் போல பத்திரப் படுத்தினாள்..?

விடையில்லாத கேள்விகளைக் கொண்ட வாழ்க்கையில், இந்த ஏன் என்ற கேள்விகளுக்கு மீராவினால் விடையைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை.

'இனம் விளங்கவில்லை - எவனோ
என் அகம் தொட்டு விட்டான்...'

பாரதி பாடினானே.. இனம் விளங்காத பருவத்தில் மீராவின் அகம் தொட்டு ட்டதோ... அந்த புகைப்படத்தில் இருந்த உருவம்..?

அதையும் இனம் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத பதினைந்து வயதுப் பிராயத்தில் ா இருந்தாள். எதனால் அவள் ஈர்க்கப்பட்டாள் என்ற விவரம் புரியாமலே வன் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டாள்.

அவள் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டாள் என்பதையும் புரிந்து கொள்ளாமலே... மீரா... அந்த ஈர்ப்பு விசையின் பக்கம் மனம் சாய்ந்தாள்.

"இந்திரா... இந்திரா..." கதவு தட்டப்பட்டது...

மீரா எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள். வாசவன் மகளைக் கண்டதும் பாசத்துடன் புன்னகைத்தவாறு உள்ளே நுழைந்தார்.

"ஏன்ப்பா இவ்வளவு நேரம்..?" வாசல் கதவை அடைத்தபடியே மீரா கேட்டாள்.

"எஸ்டேட் முதலாளியின் மகன் வந்திருக்கிறார்ம்மா... வேலை அதிகமாக இருந்தது. வரமுடியலை... நீங்கள்லாம் சாப்பிட்டீங்களா..?"

"ஊஹூம்..."

"ஏன்... நான் வந்தாலும் வராவிட்டாலும் நேரத்துக்கு சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்து விட வேண்டும்ன்னு சொல்லியிருக்கேனா... இல்லையா..?"

"நானும்... தம்பியும் படித்துக் கொண்டிருந்தோம்ப்பா..."

வாசவன் உடைமாற்றி கைகால் கழுவிக் கொண்டு வந்து சாப்பிட அமர்ந்தார். அவரின் இரண்டு பக்கமும் மீராவும், சிவாவும் அமர்ந்து கொள்ள, இந்திரா தட்டுக்களை வைத்து பரிமாற ஆரம்பித்தாள். அவர்கள் பேசிக் கொண்டே சாப்பிட்டதில் மீரா - மெல்ல அந்த பேப்பரில் இருந்த புகைப்படத்தை மறந்தாள்.

2

உன் பாதம்பட்ட மண்ணைக் கையிலெடுத்து - என்
நெற்றியில் இட்டுவிடக் கனாக்கண்டேன்...

"ஊப்..." என்று வாய் குவித்து கைகளிரண்டையும் சூடு பறக்கத் தேய்த்து அந்த சூட்டை கன்னத்தில் வைத்து அந்தக் குளிரை அனுபவித்து ரசித்தான் கோகுல்...

"கிரேட் கோகுல்... உனக்கு ஊட்டியில் இவ்வளவு பெரிய எஸ்டேட் இருப்பதே எனக்குத் தெரியாது. எங்கே பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென்று தேயிலைத் தோட்டம். நீ கொடுத்து வைத்தவன்." பொறாமையுடன் கூறினான் ரிஷி.

"ஆக்சுவலாய் நான் இங்கே அதிகம் வந்ததில்லை ரிஷி... அப்பாவின் கோபத்திற்குப் பயந்து இந்த முறை வந்திருக்கிறேன். எனக்கு இந்த இயற்கையின் மீது ஈடுபாடு உண்டு. ஆனால் இதை ஒருநாள் ரசிக்கலாம். இரண்டு நாள் ரசிக்கலாம். இங்கேயே இருந்தால் இந்த இயற்கையே போரடித்து விடும்."

"உனக்கு என்னப்பா... இது இல்லாவிட்டால் சென்னையில் கம்ப்யூட்டர்

கம்பெனி இருக்கிறது. எதைத் தொட்டாலும் பணம் கொட்ட வைக்கும் வித்தையை நீ கற்றிருக்கிறாய். என்னைச் சொல்லு. நான் உன் கூடப் படித்துவிட்டு உன் கம்பெனியிலேயே வேலை பார்க்கிறேன்.''

"ஏண்டா... அதில் உனக்கு வருத்தமிருந்தால் சொல்லு... வேறு கம்பெனியில் சேர்த்து விடுகிறேன்."

"ஐயையோ... வேண்டாம்டா வேண்டாம்..."

"பின்னே... அலுத்துக் கொள்கிறாயே..!"

"ஏதோ புலம்பிவிட்டேன். அதற்காக வேலையை விட்டுத் தூக்கி விடாதே கோகுல். ப்ளீஸ்..."

"அஃது... அந்த பயம் இருக்கட்டும்."

கோகுல் அலட்சியமாக தன் ஜீன்ஸ் பேண்ட்டின் பாக்கெட்டில் கைவிட்டபடி... எஸ்டேட் பங்களாவின் படிகளில் தாவி ஏறினான்.

அதே சமயம் மேல்படியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த மீரா... அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் இறங்கிச் சென்றாள்.

"யாருடா அது...?" ரிஷி திரும்பிப் பார்க்க...

"என் மகள் மீராங்க..." என்று வாசவன் சொன்னார்.

கோகுல் அதற்குள் பங்களாவிற்குள் போய் விட்டான். அவன் மீராவைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

''என்ன வாசவன் சார்... நான் கேட்ட டீடெயில்ஸ் எல்லாம் ரெடியாய் இருக்கிறதா?''

"இதோ இருக்கு தம்பி..."

"ம்ம்... இப்படிப் பக்கத்தில் உட்காருங்க... இதைக் கம்ப்யூட்டரில் நான் டீட் பண்ண வாசித்துக் காட்டுங்க..."

அவர்கள் வேலையில் ஆழ்ந்தார்கள்... ரிஷி சற்று நேரம் அவர்களுக்கு அருகில் உட்கார்ந்து இருந்து விட்டு சலிப்புத் தட்டியவனாக எழுந்து வெளியே சென்றான்.

வாசல் கேட்டைக் கடந்து மீரா உள்ளே வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டவன் முகம் வியப்பைக் காட்டியது.

'என்ன ஒரு குழந்தைத்தனமான முகம்...' என்று நினைத்துக் கொண்டவன் -

''நீ வாசவன் சாருடைய பெண்ணாம்மா...?'' என்று வினவினான்.

அவள் கூச்சத்துடன் 'ஆமாம்' என்று தலையசைத்தாள்.

''என்ன விஷயம்...?''

''அப்பாவுக்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்தேன்..''

''ஓ... மதியமாகி விட்டதா. ஆமாம்... நீ படிக்கிறாயா... இல்லை...''

ரிஷி கேள்வியை முடிக்கு முன்னால் அவசரமாய் குறுக்கிட்டு

''டென்த் படிக்கிறேன்...'' என்றாள் மீரா ரோசமாக...

''இன்றைக்கு ஸ்கூல் போகவில்லையா..?''

''எங்கள் ஸ்கூலில் ஞாயிறு அன்றைக்கு கிளாஸ் நடத்த மாட்டார்கள்...''

''ஓ... இன்றைக்கு சன் டேயா..?''

ரிஷியின் மூக்கை உடைத்து விட்ட உணர்வில்லாமல் மீராவின் விழிகள் வாசவனைத் தேடின...

குட்டுப்பட்ட உணர்வுடன், 'போயும்... போயும்... இந்த சின்னப் பெண்ணிடம் வாய் கொடுத்தேனே...' என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான் ரிஷி.

மீரா வாசவனைக் கண்டு கொண்டவளாய் அலுவலக அறைக்குள் பிரவேசிக்கப் போனபோது... கம்ப்யூட்டர் திரையிலிருந்து கோகுல் தலையை நிமிர்த்தினான். அவனைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியுடன் மீரா பின்வாங்கினாள்.

பேப்பரில் பத்திரப்படுத்தியிருந்த புகைப்படத்தில் இருந்தவனை... என்றாவது ஒருநாள் நேரில் சந்திக்கக் கூடுமென்று அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை...

கண்முன் தெரிந்த அவனது முகத்தைக் கலவரத்துடன் பார்த்தபடி மீரா பின்வாங்கினாள். ரிஷி அவளைப் புரியாமல் பார்த்தான்.

''என்னம்மா... ஏன் வந்து விட்டாய்? உன் அப்பாவிடம் சாப்பாட்டைக் கொடுக்கவில்லையா..?''

''கூட வேறு யாரோ இருக்கிறாங்களே...''

''அட... அவனைத் தெரியாதா உனக்கு? குட் ஜோக்... அவன்தான் இந்த எஸ்டேட்டின் முதலாளி... உன் அப்பா அவனிடம்தான் வேலை பார்க்கிறார்...''

''எஸ்டேட்டின் முதலாளியா...'' மீரா வாயடைத்துப் போனாள்.

'இவன் படத்தையா நான் பத்திரப் படுத்தி வைத்திருக்கிறேன்... கடவுளே... இவன் என் அப்பாவிற்கு சம்பளம் கொடுக்கும் முதலாளி...'

ஏனோ மீராவிற்கு அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரிஷிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

'இந்தப் பெண் ஏன் கண் கலங்குது...?'

அவன் அவள் முகத்தையே ஊன்றிப் பார்க்க... மீரா சட்டென்று சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

"எம்மா... உனக்கு கோகுலைத் தெரியாதா?"

"கோகுலா...? யார் அது..?"

"சரியாப்போச்சுபோ... விடிய விடிய ராமாயணம் கேட்டுவிட்டு விடிந்தபின் சீதைக்கு ராமன் என்ன சிலேசன்னு கேட்டு வைக்கிறாயே... இது உனக்கே நல்லாயிருக்கா? இல்லை... உனக்கு என்னைப் பார்த்தால் இப்படிக் கேட்கணும்னு தோணுதா..?"

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை..."

"அதுதானே பார்த்தேன்..."

"நிஜமாகவே கோகுல்ன்னா யாரென்று எனக்குத் தெரியாது..."

மீராவின் முகத்தில் இருந்த அறியாமையை ரசித்த வண்ணம் ரிஷி பதில் சொன்னான்.

"கோகுல்தான் - நீ இப்போ அது யாருன்னு கேட்டாயே... அந்த உங்களின் எஸ்டேட் முதலாளி..."

'ஓ... அவன் பெயர் கோகுலா...' மீரா மனதிற்குள் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள்... மனம் இனித்தது.

'அன்றொரு நாள் அவனுடைய பேரைக் கேட்டேன்.
அடுத்த நாள் அவனுடைய ஊரைக் கேட்டேன்.
இன்றுவரை அவன் முகத்தை நானும் பாரேன்.'

தோட்டக்காரன் வைத்திருந்த ரேடியோவில் இருந்து பழைய திரைப்படப் பாடல் ஒலித்தது... மீரா தன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் ஒருமுறை கோகுலைப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்ற... குறுகுறுத்த மனதுடன் அறையினுள் தன் பார்வையைச் செலுத்தினாள்... அவன் வாசவனிடம் எதையோ சொல்லிவிட்டு... தன் பல் வரிசை தெரிய சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'எவ்வளவு அழகாக சிரிக்கிறான்.''

என்னவோ... அவனுக்கும் தனக்கும் ஏழேழு ஜென்மமாய் சொந்தம் இருப்பது போல... மீரா அவனது சிரிப்பை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்குள் வாசவன் ...களைப் பார்த்து விட்டு எழுந்து அவசரமாக வந்தார்.

"என்ன மீரா..?"

"நேரமாகிருச்சுன்னு அம்மா சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டாங்கப்பா..."

"சரி... கொடு..."

...சாப்பாட்டுக் கூடையைக் கொடுத்து விட்டு... அவள் நகர... "பத்திரமாய் போகணும் மீரா..." என்றவாறு வாசவன் உள்ளே போய் விட்டார்.

மீரா போகும் முன்னால் திரும்பவும் ஒருமுறை கோகுலைப் பார்த்து தன் மனதிற்குள் பதிவு செய்து கொண்டாள்... பின் உற்சாகமாய் படிகளில் இறங்கி வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

"யாரைப் பார்த்துக்கிட்டு நிற்கிற ரிஷி..?" பின் புறமிருந்து கோகுலின் குரல் கேட்டு ரிஷி திரும்பினான்.

"வாசவன் சாருடைய பெண்ணைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"ஊட்டியிலும் உன் திருவிளையாடலை ஆரம்பித்து விட்டாயா..?"

"சேச்சே... அது சின்னப் பெண்ணுடா..."

"இதை என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா..?"

"நம்பாவிட்டால் நீயே பார்..."

ரிஷி கை காட்டிய திசையில் மீரா தென்படவில்லை... அவள் சரிவில் இறங்கி ஓடி மறைந்து விட்டிருந்தாள். அங்கே பனி மூட்டம்தான் தென்பட்டது.

"அங்கே யாரும் இல்லையேடா..."

"நீ மிஸ் பண்ணி விட்டாய்..."

ரிஷி இயல்பாகக் கூறியபடி பங்களாவிற்குள் சென்றான்....

"ஓகே வாசவன் சார்... நாங்கள் சாப்பிடப் போகிறோம். நீங்களும் சாப்பிட்டு விட்டு வந்து விடுங்கள். நான் ஈவினிங்கே கிளம்ப வேண்டியிருக்கும்..."

"சரிங்க சார்..."

அன்று இரவு வாசவன் வந்தபோது மீரா டி.வி.யில் கவனமாக இருந்தாள். இந்திரா கொடுத்த துண்டில் முகம் துடைத்துக் கொண்டே வாசவன் பேசினார்...

"ஒருவழியாய் எஸ்டேட் முதலாளி கிளம்பிப் போய்விட்டார்... இனிமேல் கொஞ்சம் சீக்கிரம் வரலாம் இந்து..."

'என்னது... அவன் போய் விட்டானா...' மீரா அதிர்ந்து போய் தகப்பனாரைப் பார்த்தாள்.

மகளின் பிஞ்சு மனதில் எழுந்த போராட்டத்தை உணராமல் வாசவன் தன் போக்கில் பேசிக் கொண்டிருக்க... மீரா டி.வி.யை மறந்து... உயிரற்ற உடலைச் சுமந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள்...

'யார் மனதில் யாரிருப்பார்...
யாரறிவார் உலகிலே...'

டி.வி.யில் திரைப்படப் பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க - மீரா வேதனையுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்...

3

கண் பார்க்க முடியாமல் போனாலும் - உன்னைக்
காதலித்து விடக் கனாக் கண்டேன்...

சின்னஞ்சிறு வயதில் மனதில் செதுக்கப்பட்ட ஓவியமாய் அவனது உருவம் மீராவின் மனதில் பதிந்துவிட்டது.

வாழ்க்கையில் நாம் பலரைச் சந்திக்கலாம்... அதில் சிலரை திரும்பவும் சந்திக்கவே முடியாமல் போகலாம். ஆனால் இந்த வாழ்க்கை அறிமுகப்படுத்துகிற கோடானு கோடி முகங்களில்... ஒரு முகம் மட்டும்... உள்ளத்திலே பதியக் காரணம் என்ன..?

விளங்காமல் பரிதவித்தாள் மீரா... தன் கையில் கிடைத்த அரிய பொருள் காணாமல் போய்விட்டதைப் போல் தவித்தாள். பெண்ணொன்று மலர்ந்த பின் - இன்று... தொலைதூர தொடுவானாய்... அவளது கைக்கெட்டாமல் விலகிப் போய் விட்டதா..?

'தொடுவானின் நிழலொன்றும்
தொட்டு விடும் தூரமில்லை - அதை
எட்டி விரல் தொட்டுவிட்டால்
என் மனதில் பாரமில்லை...'

ஏங்கித் தவித்த இதயம் கவிதை எழுதியது... இயலாமையால் மனம் சுருங்கிச் சுருண்டது. பாரம் சுமந்த மனம்... பாரத்தை இறக்க வழி தெரியாமல் தவித்தது... துடித்தது.

'ஓடும் நதியினிலே...
ஒருத்தி மட்டும் கரையினிலே...
உடலை விட்டு... உயிர் பிரிந்து...
பறக்குதம்மா... வெளியினிலே...'

முன்னறையிலிருந்து திரைப்படப் பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏன் அழுகிறோம் என்று தெரியாமல் அவள் அழுதாள்... சொல்லத் தெரியாமல்... சொல்ல வழியில்லாமல் அவள் அழுதாள்..

'பிஞ்சாக நானிருந்தேனே...
பெண்ணாக மாற்றி விட்டானே...'

முன்பொருமுறை அவள் கேட்ட பாடலுக்கு அர்த்தம் அன்று விளங்கவில்லை... இன்று அவளுக்கு விளங்கியது.

நெடுநாள்கள் அந்த சோகம்... மீராவின் மனதை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி.. அவள் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த பேப்பரில் இருந்த அவனது புகைப்படத்தை எடுத்துப் பார்ப்பாள். அதிலேயே மனநிறைவு அடைந்துவிட்டவளாக ஒரு பெருமூச்சுடன் அதைப் பழையபடி துணிகளுக்கு அடியில் வைத்து விட்டு... நடைமுறை வாழ்வுக்கு திரும்பி விடுவாள்...

மேல்நிலைப்பள்ளியில் இரண்டாம் ஆண்டு முடித்த பின்பு மீரா... கல்லூரியில் கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸை முக்கிய பாடமாக எடுத்து பட்டப் படிப்பை படிக்க ஆரம்பித்த போது... கோகுல் வெளிநாட்டில் வியாபாரத்தை விஸ்தரிக்க... பறந்து போய் விட்டான்.

'கோகுல்...'

அவனது பெயரை மீரா உச்சரிக்காத நாளே இல்லை.... ஆனால்... இப்படியொருத்தி அவனுக்காக உருகுவதை அறியாமல் அவன் தன் தொழில் சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தீரணப்படுத்துவதில் மும்முரமாய் மூழ்கி விட்டான்.

எஸ்டேட் பங்களாவிற்கு கோகுலின் தந்தை ராம்நாத்தும் அவனுடைய தாய் சாரதாவும் வரும் போதெல்லாம்... மீராவின் மனம் எதிர்பார்ப்பில் படபடக்கும்.

"அம்மா... அப்பாவுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போகவா..?"

"உனக்கு ஏன் வீண் வேலை..? அவரே வந்து விடுகிறேன்னு சொல்லியிருக்கிறார்... நீ படிப்பைக் கவனி..."

"நேரமாகி விட்டதே..."

"அதெல்லாம் நேரமாகவில்லை... இப்ப என்ன சாப்பாட்டு நேரம் தாண்டியா போய்விட்டது..?"

"நான் கொண்டு போகிறேன்ம்மா..."

"இது என்னடி.... புதிதாய் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்..?"

இந்திரா கொடுக்கும் சாப்பாட்டுக் கூடையை வாங்கிக் கொண்டு போகும்போது... மீராவின் மனம் படபடக்கும்.

'அவன் வந்திருப்பானா..? அவனை நான் பார்த்து விடுவேனா..?'

வாசவனிடம் சாப்பாட்டுக் கூடையைக் கொடுக்கும் மீராவிடம் சாரதா கனிவுடன் புன்னகைப்பாள். அருகே அழைத்து அவளின் படிப்பு பற்றி விசாரிப்பாள்.

தான் கோகுலின் தாயிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நினைவில்

புல்லரித்துப் போவாள் மீரா... அவனுடைய தாய் என்பதால்... சாரதாவின் மேல் அவளுக்குள் அன்பு ஊற்று பெருக்கெடுக்கும்.

இது மனித இயல்பு... இன்னும் சொல்லப் போனால் இது காதலின் முக்கிய இயல்பும்கூட...

ஒருவரை நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டால்... அவர் சார்ந்த அனைத்து விசயங்களையும் நேசிப்பது... ஆராதிப்பது...

'உன் சுற்றம்... இனி என் சுற்றம்...'

என்ன மாதிரியான உணர்வு இது... மீராவுக்குள் அந்த உணர்வு பொங்கிப் பிரவாகமாய் எழுந்தது...

கோகுல் அதற்குப்பின் அங்கு வந்ததே இல்லை. ஒரு முறை ரிஷி... கோகுலின் பெற்றோருக்குத் துணையாக வந்திருந்தான். வளர்ந்து... இளம் பெண்ணாக நின்ற மீராவைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டான்.

"ஏய்... நீ அந்த குட்டிப் பெண்ணில்லை..?"

"நானொன்றும் குட்டிப் பெண்ணில்லை... மீரா..."

ரோசத்துடன் அவள் கூற... பலமாய் சிரித்தான்.

"இதைப் பாருடா கோபம் வருவதை... ஆமாம்... என்ன படிக்கிறாய்..?"

"பி.எஸ்.ஸி. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ்..."

"பரவாயில்லையே... கோகுலின் கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியிலேயே வேலைக்கு சேர்ந்து விடு... மேற்கொண்டு எம்.சி.ஏ. படித்துக் கொண்டே.... வேலையும் செய்யலாம்..."

அவன் இயல்பாகக் கூற... மீராவின் மூளையில் மின்னலாய் அந்த யோசனை பளிச்சிட்டது.

இப்படியும் ஒரு வழி இருக்கிறதா..?

அவள் உற்சாகத்துடன் நிமிர்ந்தாள். அவளுக்குத் தேவை வேலையில்லை. அதன் மூலம் வரும் சம்பளமுமில்லை. அவனது நிழலில் அவள் வாழ வேண்டும். அது போதும் அவளுக்கு...

"எனக்கு சென்னையில் வேலை கிடைக்குமா..?" மீரா ஆவலாய் ரிஷியைக் கேட்டாள்.

"ஏன் கிடைக்காது..? உன் அப்பா... காலம் காலமாய் இந்த எஸ்டேட்டில் வேலை செய்கிறவர்... உனக்கு கோகுலின் கம்பெனியில் வேலை கிடைக்காவிட்டால் வேறு யாருக்குக் கிடைக்கும்..?"

"ப்ளீஸ்... எனக்காக... நீங்கள் உங்கள் ஃபிரண்டிடம் பேசுகிறீர்களா..?"

"அவனே வெளிநாட்டில் இருக்கிறான். அவனிடம் என்ன பேச வேண்டியிருக்கிறது..? இதோ அவனுடைய அம்மாவே உன் முன்னால் வந்திருக்கிறாங்க.. இவங்க கிட்ட வேலை கேளு... அவன் தாய் சொல்லைத் தட்டாத தனயன்.. அப்பாயின்ட்மெண்ட் ஆர்டரில் கையெழுத்துப் போட்டு... வெளிநாட்டிலிருந்தே அனுப்பி வைப்பான். கைக்குள் வெண்ணெயே இருக்கிறது. நீயேன் நெய்யைத் தேடி அலைகிறாய்?"

மீரா தயக்கத்துடன் சாரதாவை நெருங்கினாள்...

அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தே அவள் எதையோ கேட்க விரும்புவதை யூகித்துக் கொண்டாள் சாரதா...

"என்னம்மா... என்ன விஷயம்..?"

"மேடம்... அது வந்து... வந்து..."

"அதுதான் வந்துவிட்டாயே... விசயத்தைச் சொல்லு..."

"எனக்கு இந்த வருடம் படிப்பு முடிகிறது மேடம்."

"ஓ.. அப்படியா? மேலே என்ன செய்யப் போகிறாய்..?"

சாரதா கேட்க... மீரா சாரதாவின் முதுகிற்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த ரிஷியைப் பார்த்தாள். அவன் –

'கேளு... கேளு...' என்பது போல் சைகை செய்தான்.

"எனக்கு வேலை பார்த்துக் கொண்டே மேலே படிக்கணும்னு ஆசை மேடம்..."

"பரவாயில்லையே... வாசவனின் கஷ்டத்தை உணர்ந்த பெண்ணாக இருக்கிறாயே..."

சாரதா பாராட்ட.... மீரா மனதிற்குள் குற்ற உணர்வை அனுபவித்தாள்.

அவள் வேலை செய்து கொண்டே படிக்க ஆசைப்படுவது தகப்பனாரின் குடும்பச் சுமையைக் குறைப்பதற்காக இல்லையே... கோகுலின் அருகினில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆவலால்தானே அவள் வேலைக்குச் செல்ல அலைபாய்கிறாள்...

"ம்ம்... உன் படிப்பு எப்போது முடியும்..?" சாரதா யோசனையுடன் கேட்க...

"அடுத்த மாதமே முடிந்து விடும் மேடம்..." என்று மீரா அவசரமாகக் கூறினாள்.

"ஓஹோ. நீ எதற்கும், நாளைக்கு என்னை வந்து பாரு..." சாரதா எழுந்து சென்று விட்டாள்.

"என்ன... இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறாங்க..?" மீரா கலக்கத்துடன் ரிஷியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"எப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறாங்க..?" ரிஷி அவளைப் போலவே

தலையை ஆட்டிக் கவலையுடன் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான். மீராவிற்கு வெட்கமாகி விட்டது.

"இல்லை... நாளைக்கு வரச் சொல்கிறாங்களே... அதுதான்..."

"அதனால் என்ன...? இன்றைக்கு நைட் அவங்க மகனுடன் பேசுவாங்க... நாளைக்கு உனக்கு குட் நியூஸ் சொல்லுவாங்க..."

"குட் நியூஸ்தான் வரும்ன்னு எப்படிச் சொல்கிறீங்க..?"

"உனக்கு அம்மாவைப் பற்றித் தெரியாது... அவங்க ஒரு விசயம் முடியும்ன்னு நினைத்தால்தான்... பொறுமையாய் பேசுவாங்க... முடியாதுன்னு நினைத்து விட்டால்... பட்டுன்னு முகத்தில் அடித்தது போல் சொல்லி விடுவாங்க..."

"நிஜமாகவா..?"

"நிஜமாகத்தான்... நீ கவலைப்படாமல் போ..."

"தேங்க்ஸ்... உங்களால்தான் எனக்கு இப்படி ஒரு யோசனையே தோன்றியது..."

மீரா உண்மையான நன்றியுணர்வுடன் கூற... ரிஷி அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

கள்ளமில்லாத முகமும்... அகமும்... கொண்ட அந்த இளந்தளிரின் மேல் அவனுக்கு ஒரு ஈர்ப்பு தோன்றியது.

"வெறும் தேங்க்ஸ் மட்டும்தானா..?"

"ஹெல்ப் பண்ணினால் தேங்க்ஸ்தானே சொல்லுவாங்க.... வேறு என்ன?"

'வேறு என்னவென்று சொல்வது..?' ரிஷி புன்னகைத்தான். 'இந்தப் பெண் மிகவும் அறியாமையுடன் இருக்கிறாள்.' என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. 'சென்னைப் பெண்கள் இப்படி இருக்கமாட்டார்கள். சிறு பார்வையிலேயே வித்தியாசத்தைக் கண்டுபிடித்து விடுவார்கள். இவள் இப்படி வெகுளியாய் சிரிக்கிறாளே...' என்ற நினைவுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

"வேறு எதுவுமில்லை..."

"நிச்சயமாய் இல்லைதானே..."

'அதை எப்படி நிச்சயமாய் சொல்ல முடியும்..?' என்ற நினைவுடன் அவன் சிரித்தான்.

"ஏன் சிரிக்கறீங்க...?"

"சும்மா..."

ஆனால் அவன் சும்மா சிரிக்கவில்லை என்று மீராவிற்குத் தோன்றியது. அவள் யோசனையுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

எனை நீ அறியாமல் போனாலும் – உனை நான்
அறிந்துவிடக் கனாக் கண்டேன்.

"சும்மா... சும்மா... இப்படிக் காரணமில்லாமல் சிரிக்காதீங்க அண்ணா... வேறு மாதிரி சொல்லிவிடப் போகிறாங்க..."

"என்னது... அண்ணாவா..?"

"ஆமாம்... நீங்கள் என் அண்ணன்தானே... வேறு என்னவென்று நினைத்தீங்க..."

"பிழைத்துக் கொள்வாய்ம்மா..."

ரிஷி விளக்கெண்ணெய் குடித்தவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சொல்ல, மீரா அவனை சொந்தமில்லாத பார்வையொன்றை பார்த்தபடி இறங்கிச் சென்று விட்டாள்.

'இவள் அப்படியொன்றும் அறியாப்பெண்ணில்லை' என்று நினைத்துக் கொண்டவனின் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது.

'அண்ணா...! ம்ம்.. கெட்டிக்காரிதான்...' தலையை ஆட்டி ரசித்துச் சிரித்தான்.

"என்ன ரிஷி... உனக்கு நீயே பேசிக்கறே... உனக்கு நீயே சிரிச்சுக்கறே... உனக்கு என்னப்பா ஆகிவிட்டது..?"

அருகில் வந்து சாரதா விசித்திரமாய் அவனை மேலும் கீழும் பார்க்க... ரிஷியின் சிரிப்பு வலுத்தது...

"எனக்கு என்ன ஆகிவிட்டதுன்னு நினைத்தீங்கம்மா..?"

"போடா அரட்டை... பைத்தியம்னு நினைப்பாங்க. வேறு என்ன..?"

"அதைத்தான் அந்தப் பெண் மறைமுகமாய் சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள்..."

"எந்தப் பெண்ணைச் சொல்கிறாய்..?"

"இங்கே எத்தனை பெண்கள் இருக்கிறார்கள்..? ஊட்டியில் ஊர் சுற்றப் போனால்தான் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியாய் நான்கு பெண்களைப் பார்க்க முடியும். இங்கே எஸ்டேட் பங்களாவில் ஒரு பெண் வாசனை உண்டா..? ஒரே வறட்சி... ம்ஹூம்... சமையல்காரன் கூட ஆண்பிள்ளைதான்... ஆம்பளை சமைச்சு சாப்பிட்டால் உடம்புக்கு ஆகுமாம்மா?"

"எல்லாம் ஆகும்... அடிக்கடி உன்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வர வேண்டுமே... அதனால்தான் நல்ல சமையல் காரனாய்... நல்லாக் கவனி... நல்ல

சமையல்காரனைப் பார்த்துப் போடச் சொன்னேன்."

"ஆனாலும் உங்களுக்கு என்மேல் இவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கக் கூடாதும்மா..."

"என்னப்பா செய்வது..? உன் குணவிசேசம் அப்படி..."

"நான் உங்களுக்கு 'பெற்ற பிள்ளை போல'ன்னு அடிக்கடி சொல்வீங்களே... அது பொய்யா?"

"இல்லைப்பா... மெய்தான்... தங்க குத்தூசி என்பதற்காக அதைக் கையில் குத்திக் கொள்வாங்களா..."

"அது என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லைம்மா... இந்தப் பெண்கள் மட்டும்- ஆறிலிருந்து... அறுபதுவரை இவ்வளவு விவரமானவங்களாய் இருக்கறீங்களே... அது எப்படிம்மா?"

ஒன்றுமறியாத அப்பாவிபோல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு ரிஷி கேட்க... சாரதா சிரித்துக்கொண்டே அவன் தலையில் குட்டினாள்.

"அது அப்படித்தான்டா... பெண்களுக்குன்னு ஒரு பிரத்யேக எச்சரிக்கை உணர்வு இருக்கும். அது எல்லாவற்றையும் கண்டு பிடித்து விடும்... ஆமாம்... இப்போது என்ன திடீர்னு பெண்களைப் பற்றி இவ்வளவு ஆராய்ச்சி பண்ணுகிறாய்?"

"அதுதான்ம்மா... இப்போது இங்கே வந்து விட்டுப் போச்சே அந்தப் பொண்ணு... அது இருக்கே..."

"யார்? மீராவைச் சொல்கிறாயா..?"

"ம்ம்... அவள் என்னிடம் நல்லாத்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்..."

"ஏன்... இப்போது உன்னுடன் பேசுவதில்லையா..?"

"அதெல்லாம் பேசத்தான் செய்கிறாள்..."

"அப்புறம் என்னடா..?"

"அவள் என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டாள்ம்மா... என் நெஞ்சே வெடித்து விடும் போல ஆகிவிட்டது..."

"அடப்பாவமே... அப்படியென்ன வார்த்தை சொல்லி உன்னைத் திட்டினாள்..? அப்படி உன்னைத் திட்டுமளவிற்கு நீதான் அந்தப் பெண்ணிற்கு என்ன தொல்லை கொடுத்தாய்..?"

"அதுதானே பார்த்தேன்... என்னிடம் குற்றம் கண்டு பிடிக்காவிட்டால் உங்களுக்கு தூக்கமே வராதே..."

"ஏய்... போடா... எனக்கு உன்னையும் தெரியும். அந்தப் பெண்ணையும் தெரியும்..."

"அந்தப் பெண்ணுக்கு நான் ஒன்றும் தொல்லை கொடுக்கவில்லைம்மா... நன்மைதான் பண்ணினேன்..."

"இதை என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா..?"

"நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். ஏன்னா... அந்தப் பெண் என்னிடம் தேங்க்ஸ் சொன்னாள்..."

"இதைப்பாருடா.. ஒரு பெண்... உன்னிடம் வந்து... தேங்க்ஸ் சொன்னாளா... இதையும் என்னால் நம்ப முடியவில்லையே... ம்ம்... அப்புறம் என்ன நடந்தது.?"

"நான் 'வெறும் தேங்க்ஸ் மட்டும்தானா?'ன்னு கேட்டேன்..."

"உன் புத்தி வேறு எப்படிப் போகும்...? அதுதான் அவள் உன்னைக் கண்டபடி திட்டி விட்டுப் போயிருக்கிறாள்... அவள் மேல் குற்றமே இல்லை..."

"இங்கே யார் மீதும் குற்றமில்லை... அவசரப்படாமல் நான் சொல்வதை முழுதாகக் கேளுங்கம்மா... நான் சிரித்ததைப் பார்த்து விட்டு அந்தப் பெண், 'சும்மா... சும்மா சிரிக்காதீங்க. வேறு மாதிரி சொல்லிவிடப் போகிறாங்க'ன்னு சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள்ம்மா...."

"வேறு மாதிரின்னா... ஓ... உன்னைப் பைத்தியம்ன்னு சொல்லி விட்டுப் போகிறாளா... ஹி... ஹி..."

சாரதா வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரிக்க ஆரம்பிக்க... ரிஷி சிரிப்பேயில்லாமல் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருவழியாய் சிரித்து ஓய்ந்த சாரதா செல்லமாக ரிஷியை ஓர் அடி அடித்தாள்.

"போடா... உன் கூட வந்தால் இப்படித்தான். சிரித்துச்சிரித்தே வயிறு புண்ணாகி விடும். ஆமாம் அவள் பைத்தியம்ன்னு சொன்னதற்காகவா... நெஞ்சே வெடித்து விட்டதுன்னு ஃபீல் பண்ணுகிறாய்..?"

"அதற்குப் போய் யாரும்மா வருத்தப்படப் போகிறாங்க...? அவள் கூடவே வேறு ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டாள். அதைத்தான் என் நெஞ்சம் தாங்கிக் கொள்ளவில்லைம்மா..."

"உன் மனசு புண்ணாகும்படி அப்படி என்னதான்டா அந்தப் பெண் சொன்னாள்? சொல்லித் தொலை..."

"என்னைப் பார்த்து 'அண்ணா....'ன்னு சொல்லி விட்டாளம்மா... என் மனசு தாங்குமா? நீங்களே சொல்லுங்க..."

ரிஷி நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு வினவிய தினுசில் சாரதா.. சிரிப்பை அடக்க முடியாதவளாய்... அங்கிருந்த உடைச்சேரில் அமர்ந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தாள்...

அவள் சிரிப்பதைக் கனிவுடன் பார்த்தபடி அருகிலிருந்த இன்னொரு சேரில்

அமர்ந்தான் ரிஷி...

"ரிஷி... இப்படி ஒரு வார்த்தையை உன்னைப் பார்த்து ஒருபெண் சொன்னால்... உன் மனது தாங்காது தான்... பரவாயில்லை... அந்தப் பெண் மீரா புத்திசாலிதான்... பிழைத்துக் கொள்வாள்..."

"நானும்... இதைச் சொல்லித்தான் அவளை வழியனுப்பி வைத்தேன்... ஆனாலும் அம்மா... ஆள் பார்க்க அப்பாவியாய் தெரிகிறாள்... மனதுக்குள் இவ்வளவு குட்சம புத்தியா..?"

"யாரையும் வெளித் தோற்றத்தை வைத்து எடை போட்டு விடாதே... வெறும் கண்பார்வைக்கு என்ன தெரியும்..? ஒருவரிடம் இருக்கும் திறமையை பார்வையால் எடை போட்டு விட முடியுமா..? வாய்ப்புக் கிடைத்தால்... அது தானாக வெளிப்படும்... வாய்ப்பு கொடுக்காமல்... தள்ளி வைத்தால் இழப்பது... திறமைசாலி மட்டுமல்ல... வாய்ப்புக் கொடுக்க மறுப்பவர்களும்தான்..."

"சரி... நீங்கள் கோகுலிடம் சொல்லி... இந்தப் பெண்ணிற்கு வாய்ப்புக் கொடுக்கச் சொல்லப் போகிறீங்க..."

"நிச்சயமாய்... வாசவன் நல்ல மனிதர்... நம்மை அண்டிப் பிழைப்பவர். அவர் குடும்பத்திலிருந்து ஒரு பெண் மேலேற கை கொடுக்க வேண்டியது நம் கடமையில்லையா..?"

சாரதா மனப்பூர்வமாக இதைச் சொன்னார். ஆனால் கோகுல் வன்மையாக அதை எதிர்த்தான்...

"அம்மா... தினமும் நீங்க செல்ஃபோனில் என்னிடம் பேசுவதே கொஞ்ச நேரம்தான். இதில் ஏன் தேவையில்லாத விசயங்களைப் பேசுகிறீங்க..."

"என்னடா... நம்மிடம் விசுவாசமாய் வேலை செய்கிறவரின் பெண்ணிற்கு வேலை கொடுன்னு நான் கேட்பது... உனக்குத் தேவையில்லாத பேச்சா..?"

"ஆமாம்... தொழில் வேறு... வாழ்க்கை வேறு... அந்தப் பெண் மேல் ...ங்களுக்கு சாஃப்ட் கார்னர் இருந்தால்... அதை வேறுவழியில் உதவி செய்து ...ண்ணிக்கங்க... என் தொழில் விசயத்தில் தலையிடாதீங்க..."

"கோகுல்... உன் தொழிலுக்கு ஏற்ற படிப்பு அவளிடம் இருப்பதால்தான்... நான் ...னிடம் அவளுக்காக வேலை கேட்கிறேன்... வேறு படிப்புன்னா... நான் ...னிடம் பேசவேண்டாடா..."

கோகுல்... மறுமுனையில் ஒரு நொடி மௌனம் சாதித்தான்... பின்னர் ...டான்.

"...ன்ன படித்திருக்கிறாள்..?"

"பி.எஸ்.சி. கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்."

கோகுல் மீண்டும் மலையேறினான். காச்... மூச்சென்று... சாரதாவிடம் கத்த ஆரம்பித்து விட்டான்.

"என்னது... படித்துக் கொண்டிருக்கிற பெண்ணா...? அம்மா... கொஞ்சமாவது யோசனையுடன் பேசுகிறீர்களா..? என்னிடம் வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் என்ஜினீயர்ஸ்... பல வருஷ அனுபவம் இருக்கிறவங்க... இதில்... அனுபவமில்லாத - டிகிரி படித்துக் கொண்டிருக்கிற பெண்ணை வேலைக்குச் சேர்ப்பதா..?"

"என்னடா கோகுல்... நான் என்ன இப்போதேவா.. அந்தப் பெண்ணுக்கு வேலை கொடுன்னு கேட்கிறேன். அவளுடைய படிப்பு இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் முடிந்து விடும். அதற்குப் பின்னால் வேலை கொடு..."

"ரிஸல்ட் வர வேண்டாமா..?"

"அவ நன்றாகப் படிக்கும் பொண்ணுடா..."

"அதை நீங்கள் சொல்லக் கூடாது. அவளுடைய மார்க் சீட் சொல்ல வேண்டும்..."

"அது வரைக்கும் அவளைக் காத்திருக்கச் சொல்கிறாயா? என் வார்த்தைக்கு இவ்வளவுதான் மதிப்புத் தருவாயா...?"

"அடடா... அம்மா இது என்னம்மா இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கறீங்க... சரி... ஒன்று செய்கிறேன். நம் கம்பெனி ரிஸப்சனிஸ்ட் இரண்டு மாதம் கழித்து... மெட்டர்னிட்டி லீவில் போகிறாங்க. அவங்க திரும்பி வந்து வேலையில் ஜாயின் பண்ண நான்கு மாதங்கள் ஆகும். இந்தப் பெண் தற்காலிகமாய் அந்த வேலையைப் பார்க்கட்டும்."

"அதற்குப் பின்னால்..?"

"அவளுடைய ரிசல்ட் வந்தபின்னால் மார்க் சீட்டைப் பார்த்துவிட்டு முடிவு சொல்கிறேன்..."

"அவளுடைய ரிசல்ட்டும் நன்றாகத்தான் வரும்... நீ சொல்லும் ரிசல்ட்டும் நன்றாகத்தான் இருக்கும்..."

"என்ன ஒரு நம்பிக்கை..."

"நாளை விடியும் விடியல்... நன்றாக... நமக்காக... விடியும் என்பதில்தான் வாழ்க்கையே இருக்கிறது கோகுல்..."

சாரதாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட கோகுல்... நெகிழ்ந்தான். 'இதுதான் அம்மா... எதிலும் ஒரு நம்பிக்கையோடு... இறுதிவரை போராடுபவள்... ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டால்... அதிலிருந்து பின் வாங்குவதில்லை...'

என்றேனும் ஓர் விடியலிலே - நீ
எனைத் தேடிவிடக் கனாக் கண்டேன்...

"ஏதற்காக அம்மா... அந்தப் பெண்ணிற்காக இவ்வளவு தூரம் வாதாடுகிறீங்க..."

"பாசயன் நமக்காக உழைக்கிறவர்டா... நீதான்... எதையும் தராசு போட்டு நிறுத்துப் பார்ப்பவனாயிற்றே... இங்கே எஸ்டேட்டின் கணக்கு வழக்கிற்கு... அவர்தான் ஆணிவேர்... அவர் பார்க்கும் வேலைக்கு... நாம் எவ்வளவு சம்பளம் கொடுத்தாலும் கட்டுப்படி ஆகாது..."

"எஸ்டேட்... மேனேஜர் இருக்கிறாரே..."

"நீ ஒரு முறைதானே இங்கே வந்து போயிருக்கிறாய்... அதனால் உனக்கு எஸ்டேட் நிலவரம் தெரியவில்லை..."

"அம்மா... எனக்கு இண்ட்ரெஸ்ட் என் கம்பெனியின் மீதுதான்... அதுதான்... அப்பா எஸ்டேட்டைப் பார்த்துக் கொள்கிறாரே..."

"அதனால்தான் எனக்கு இந்த எஸ்டேட்டைப் பற்றித் தெரிகிறது... இங்கே அடிக்கடி மேனேஜர்கள் மாறுவார்கள் கோகுல்... அதனால் எஸ்டேட்டின் நிர்வாகம் துளிக்கூட பாதிப்படையாது... ஏனென்றால் இங்கே மாறாமல் வேலை செய்வது பாசயன்தான்... இந்த எஸ்டேட்டின் கணக்கு வழக்குகளை... அவர் விரல் நுனியில் வைத்திருப்பார்..."

"ஓ... அது எனக்குத் தெரியுமே..."

"அதனால்தான் அவருடைய பெண்ணுக்கு நான் சிபாரிசு செய்கிறேன்..."

"ஆனால் அம்மா... என் கம்பெனி வேலைக்கு... அவளுடைய இந்தப் படிப்பு மட்டும் போதாதே..."

"அவள் மேலே... 'எம்.பி.ஏ' படிக்க ஆசைப்படுகிறாள்டா..."

"ம்... அதை வேண்டுமானால் செய்யட்டும்... படித்துக் கொண்டே வேலை பார்க்கட்டும்..."

"வேலை பார்த்துக் கொண்டே படிக்கட்டும்ன்னு சொல்லுடா..."

"ம்... ஆரியக் கூத்தாடினாலும்... காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பதைப் பற்றி ஒரு பழமொழி சொல்லுவீங்களேம்மா... அது... உங்களுக்குத்தான் இப்போது பொருந்தும்... பேச்சு பேச்சாக இருந்தாலும்... அந்தப் பெண்ணின் வேலையை உறுதி செய்து கொள்வதில் குறியாய் இருக்கீங்களே..."

"நீ அமெரிக்காவில் இருந்து கொண்டு... நம்ம ஊர் பழமொழியைச் சொல்லுற... எப்போது திரும்பி வருவாய் கோகுல்..?"

"அது ஆகும் ஆறுமாதம்..."

"சீக்கிரம் வந்து விடுடா..."

"அவ்வளவுதான்ம்மா.. ஆறு மாதத்தில் என் வேலை முடிந்து விடும்... அங்கே ரிஷி உங்கள்கூட இருக்கிறனில்லையா..?"

"அவனுக்கென்ன.. சென்னையிலும் தினசரி வந்து பேசிவிட்டுத்தான் போவான்... ஊட்டிக்கும்... கூடவே வந்திருக்கிறான்... நல்ல பையன்..."

மேற்கொண்டு சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு சாரதா... ஃபோனை அணைத்து விட... கோகுல்... ரிஷியை ஃபோனில் அழைத்தான்.

"ஏன்டா... உனக்குப் பகல்ன்னால்... எனக்கு இங்கே ராத்திரி... அர்த்த ராத்திரியில் என்னை எழுப்புவதில் உனக்கு என்னடா அவ்வளவு சந்தோஷம்..."

தூக்கம் கலைந்தும்... கலையாமல் ரிஷி பேச... மறு முனையில் கோகுல் சிரித்தான்.

"இது அர்த்த ஜாமமா..?"

"ஊட்டிக் குளிரில்... ஆறு மணிக்கெல்லாம் அர்த்தஜாமம் ஆரம்பமாகி விடும்..."

"உனக்கு அப்படித்தான் இருக்கும்... அம்மாவே தூங்காமல் என்னுடன் இவ்வளவு நேரமாய் ஃபோனில் பேசிக்கிட்டு இருந்தாங்க... உனக்கு என்னடா..?"

"அவங்க உனக்கு அம்மா..."

"நீ எனக்கு 'நண்பேன்டா...'"

"இதைச் சொல்லியே என்னைக் கவிழ்த்து விடு..."

"இல்லாவிட்டாலும் நீ கவிழாத ஆசாமிதான்... இதை வேறு யார்கிட்டயாவது சொல்லு... என்னிடம் சொல்லாதே..."

"ஏய்... நீ எனக்கும் 'நண்பேன்டா'..."

"சொன்ன டயலாக்கை திருப்பி விடுகிறாயா...? ஆமாம்... அம்மா ஒரு பெண்ணிற்கு இந்த அளவு ரெகமண்டேஷன் செய்கிறாங்களே... என்ன விசயம்..?"

"என்ன விசயம்ன்னா..? எனக்குப் புரியவில்லையே..."

"அந்தப் பெண் தினமும் வந்து அம்மாவிற்கு குல்லாய் போடுதா..? இந்த காக்காய் பிடித்து காரியம் சாதிக்க நினைக்கிறவங்களை எனக்குப் பிடிக்காது

ரிஷி..."

"சீச்சீ... அந்தப் பெண் அப்படிப்பட்ட டைப் இல்லைடா... நல்ல பெண்..."

"நம்பலாமா..?"

"தாராளமாய் நம்பலாம்..."

"அது எப்படி... அவ்வளவு நிச்சயமாய் சொல்கிறாய்..?"

"அந்தப் பெண் 'அண்ணா'...ன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லி... என் நெஞ்சை 'டச்' பண்ணி விட்டாளே..."

"வேறு என்னடா செய்வது..?"

"அடடா... உன்னைப் பார்த்து ஒரு பெண் 'அண்ணா'ன்னு கூப்பிட்டு விட்டாளா... ச...ச...ச...ச.... எப்படிடா... உன் மனம் இதைத் தாங்கிக் கொண்டது..?"

"உனக்கு இது தெரிகிறது. அம்மாவிற்கு தெரியலையே..."

"அவங்ககிட்டப் போய் இதைச் சொல்லிப் புலம்பினாயா...?"

"மனசு ஆறவில்லைடா... அதுதான்... ஆறுதல் தேடி அவங்ககிட்ட சொன்னேன்..."

"ஆறுதல் சொன்னாங்களா..?"

"விழுந்து விழுந்து சிரிச்சாங்க..."

மறுமுனையில் கோகுலும் சிரித்தான்.

"உன்னை அண்ணான்னு அந்தப் பெண் கூப்பிட்டு விட்டதால்தான் அம்மாவிற்கு அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்து விட்டதோ என்னவோ..."

"இருக்கும்... இருக்கும்... ஒரு பெண்ணின் மன ஆழம் கடலின் ஆழத்தை விட அதிக ஆழமானது... கடலின் ஆழத்தைக்கூட கண்டு விடலாம். பெண் மனதின் ஆழத்தை யாராலும் கண்டு பிடித்து விட முடியாது..."

"ஹலோ... ரிஷிதானே என்கூடப் பேசிக் கொண்டிருப்பது?"

"நானேதான்... இது என்னடா... உனக்கு இப்படியொரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது..?"

"வராமல் என்ன செய்யும்? உன் வாய்மொழி இது போன்ற வார்த்தைகளை [illegible]திர்ந்தது இதற்கு முன்னால் நான் கேட்டதில்லையே... இதையெல்லாம் [illegible]ங்கேயிருந்துடா... பிடிச்சுக்கிட்டு வருகிற...?"

"எங்கே போய் வலைவீசிப் பிடிப்பது..? எல்லாம் தானாய் வருவதுதான்..."

"நம்ப முடியவில்லை..."

"அம்மாவைப் போல்தானே அவங்க மகனும் இருப்பான்... அவங்களைப் [illegible]ல் நீயும் என்னை நம்பாதே..."

"எது எப்படியோ ரிஷி... இதுவரை எந்தப் பெண்ணும் உன்னைப் பார்த்து சொல்லாத ஒரு வார்த்தையை... இவள் உன்னிடம் சொல்லி விட்டாள்... அதற்காகவே அவளுக்கு என் கம்பெனியில் வேலை நிச்சயம்டா..."

"அடப்பாவி... அந்தப் பெண் என்னைப் பார்த்து 'அண்ணா'ன்னு சொல்லி விட்டதில் உனக்கு இவ்வளவு சந்தோஷமாடா..?"

"பின்னே... இதுநாள் வரை உன் காதால் கேட்காத வார்த்தையை... கேட்க வைத்து விட்டாளே... அதற்கு அவளுக்கு 'கிப்ட்' தர வேண்டாமா...?"

ரிஷி சிரித்துக் கொண்டே ஃபோனை அணைத்து விட்டுத் தூக்கத்தை தொடர்ந்தான்.

மறுநாள் மாலையில் கல்லூரி விட்டு வந்த மீரா... அவசரமாய் எஸ்டேட் பங்களாவிற்கு கிளம்பினாள்.

"எங்கேடி கிளம்பிட்ட..?"

"எஸ்டேட் பங்களாவிற்கும்மா..!"

"இப்போதுதானே காலேஜிலிருந்து வந்தாய்..?"

"முதலாளியின் வொய்ஃப் என்னை வரச் சொல்லி இருக்காங்கம்மா..."

"என்னது.. முதலாளியம்மா வரச் சொன்னாங்களா..?"

"ஆமாம்... நான்தான் தினமும் போய் அவங்ககூட பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனே."

"அப்படியா... அப்போ... போய் விட்டு வா..."

ஒருவழியாய் இந்திரா அனுமதி கொடுத்து விட.... மீரா ஓட்டமும் நடையுமாய் எஸ்டேட் பங்களாவை நோக்கி விரைந்தாள்...

தோட்டத்தில் நின்று யாருடனோ செல்ஃபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்த ரிஷி... அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்...

"வாம்மா...மீரா... உனக்கு நடக்கவே தெரியாதா...?"

"ஏன் அப்படிக் கேட்கறீங்க..?"

"நான் எப்போது பார்த்தாலும்... ஓடி வருகிறாய்... இல்லை ஓட்டமாய் போகிறாய்... அதனால் கேட்டேன்..."

"நீங்க கூடத்தான்... நான் எப்போது பார்த்தாலும் தோட்டத்தில் நின்றுகொண்டு - சும்மா செல்ஃபோனைக் காதில் வைத்துக் கொண்டு... ரோட்டில் போகிறவங்களை சைட் அடிக்கறீங்க... அதை நான் ஏன்னு கேட்டேனா..?"

[illegible] பேசவிட்டான்... மீரான் இப்படிப் பேசுவது? வாயைத் திறக்காமல் வந்து போவதால் அமைதியான சுபாவமுள்ள பெண்ணென்று நினைத்தால்... இப்படி [illegible] வீசுகிறாளே...

[illegible] உனக்குத் தெரியுமா?"

"[illegible] தெரியும்... சைட் அடிக்கத் தெரியாது..."

"[illegible] தெரியும்... சைட் அடிக்கத் தெரியாது..."

மீராவின் மனம்... 'பொய்...' என்றது.

உனக்கா சைட் அடிக்கத் தெரியாது...? பத்தாம் வகுப்பிலிருந்து... நீ [illegible] இருப்பவனின் படத்தை தினமும் நீ [illegible] அதற்குப் பெயர் என்ன..? 'சைட்' பார்த்து... அதில் [illegible] வேலை வேண்டுமென்று சாரதா அம்மாவிடம் ஓடி [illegible] வேலை... அங்கே போவது வேலை பார்ப்பதற்கா? [illegible] இந்த நேரத்... ? [illegible] உன் மனதில் தினமும் பூஜித்து... ஆராதனை செய்து அவனை... அருகிலிருந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற [illegible] அவனை சைட் அடிக்கத்தானே நீ அவனிடம் வேலை [illegible]...? இந்த வேலையை வேறு ஒரு கம்பெனியில் சாரதாம்மா வாங்கித் [illegible]...? [illegible] நீ போவாயா...?

[illegible] பொய்யுரைப்பது தவறுதான்... ஆனால் என்ன செய்வது..? [illegible] பொய்மையும் வாய்மையிடத்து... புரை தீர்த்த [illegible] என்று வழி காட்டியிருக்கிறார்..? அதனால்... வேறு [illegible] கேள்விக்கு பதில் சொல்லி விட்டாள்.

"ம்ம்... [illegible] நீ வந்த பின்னால்... உன்னை நன்றாக கவனித்து [illegible] நம்புகிறேன்..."

"என்னை நம்பாமல்... வேறு யாரை நீங்கள் நம்புவீர்கள் அண்ணா..?"

"போதும்மா... [illegible] நீ சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு நெஞ்சுவலி வந்து [illegible] இப்போதுதான் எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன்... திரும்பவும் [illegible] என்னை விழுக வைத்து விடாதே... உள்ளே போ... அம்மா [illegible] காத்திருக்கிறாங்க..."

[illegible] செல்லும் பாதையில் பின்பற்றி - உன்
[illegible] விடக் கனாக் கண்டேன்...

[illegible] கவலையுடன் மனம் படபடக்க சாரதாவைப் பார்க்கச் [illegible] அவள் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைகளைக் [illegible] அவளுடைய உயிர் அவள் வசத்தில் இல்லை...

"வாம்மா மீரா... உட்காரு... இப்போதுதான் காலேஜிலிருந்து வருகிறாயா...?"

"ஆமாம்... மேடம்..."

"காபி சாப்பிடுகிறாயா..?"

"இல்லை மேடம்... அம்மா காபி கொடுத்தாங்க... சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் வந்தேன்..."

மீராவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவள் மனதிற்குள் தவித்தாள். யாருக்கு வேண்டும் காபி..? அவள் என்ன இங்கே காபி சாப்பிடவா வந்தாள்...? அவளுடைய இதயத்தில் இருப்பவன்... அவனருகில் இருப்பதற்கு சம்மதம் கொடுத்து விட்டானா... இல்லையா... என்பதை அறியத்தானே வந்தாள்...

அவள் மௌனமாக சாரதாவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அவள் முன் அமர்ந்திருந்தாள். சாரதா இயல்பாக செல்ஃபோனில் யாருடனோ பேசினாள். சமையல்காரரை அழைத்து இரவு சமையல் பற்றி உத்தரவு பிறப்பித்தாள். ஆனால் மீராவிற்கு தேவையான பதிலை மட்டும் சொல்லவில்லை.

மௌனத்தில் விளையாடிய மணித்துளிகள் கரைய... மீரா சொல்ல முடியாத சோகத்தவிப்புடன் ஒரு பெருமூச்சை விட்டாள். சாரதா கவனம் களைந்து அவள் முகம் பார்த்தாள்.

"என்னம்மா இப்படி பெருமூச்சு விடுகிறாயே... இந்த வயதிலேயே உன் மனசில் என்ன கவலை..?"

'அதைச் சொல்ல முடிந்தால்... நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன்..?' என்று நினைத்துக் கொண்டாள் மீரா...

'இது ஊமையின் ராகம் மேடம்... இது உங்களுக்கு கேட்காது.. சொல்லவும் என்னால் முடியாது. நான் சொன்னால் சிரிப்பார்கள். இல்லை திட்டுவார்கள். இது நடக்கக் கூடிய காரியமா என்று கேட்பார்கள். மலை மீது மடு ஆசைப்படலாமா..? நான் ஆசைப்பட்டு விட்டேன். அந்த ஆசை இயல்பான பேச்சினிலே... முக வசீகரத்திலே... அழகாக பல் தெரிய மனதிலிருந்து சிரிக்கும் அந்த சிரிப்பிலே என்னை நான் இழந்து விட்டேன்... நான் தொலைந்து போய் விட்டேன். மேடம்... என்னைக் கண்டெடுக்க வேண்டியவனுக்கு... நான் அவனுக்காக காணாமல் போய் விட்டது தெரியாது... தெரிந்தால்... அவன் வருவானா..? தன்னைத் தருவானா..? என்று அறியாமல் ரிஸ்க் எடுக்கவும் என்னால் முடியவில்லை. நான் தனி மனுஷியல்ல... என் பின்னால் என் குடும்பம் இருக்கிறது. நான் செய்யும் செயல்களின் நன்மையும்... தீமையும்... என் குடும்பத்தை பாதிக்கும் என்கிறபோது... என்னால் முன்னேறி அடியெடுத்து வைக்க முடியவில்லையே... என் கால்களில் இரும்புக் குண்டு பிணைந்திருக்கிறதே...'

மீரா மனதிற்குள் அழுதாள். தன் சோகத்தை சாரதா கண்டு விடாமல் இருக்க பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

கண்ணதாசன் அருமையாகத்தான் தன் திரைப்படப் பாடலில் சொல்லியிருக்கிறார்.

'சொல்லி அழுதால் தீர்ந்துவிடும் - அதைச்

சொல்லத்தானே வார்த்தையில்லை...'

மீரா வார்த்தைகள் இல்லாமல் மௌனித்தாள். சாரதா புன்னகையுடன் அவளையே பார்த்தாள்.

"ம்ம்... இப்போதைக்கு நீ பேச மாட்டே... உன் முகத்தில் இப்போது நான் சிரிப்பைக் கொண்டு வந்துவிடவா..?"

மீரா ஓர் எதிர்பார்ப்புடன் அவளைப் பார்த்தாள்.

"கோகுல் உனக்கு வேலை போட்டுத் தர சம்மதித்து விட்டான்."

அவ்வளவுதான்... ஆயிரம் கோடி சூரியன்கள்... தன் முகத்தில் ஒளிர்ந்ததைப் போல் பிரகாசம் பெற்ற மீரா உற்சாகத்துடன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள்.

"நிஜமாகவா மேடம்?"

"நிஜமாகத்தான்... பட்... அவன் ஒரு கண்டிஷன் போட்டிருக்கிறான்..."

'கண்டிஷனா...' மீராவின் உற்சாகம் வடிந்துவிட்டது... 'என்ன சொல்லியிருப்பான்... அவனருகில் அவளை அழைத்துக் கொள்வானா.. மாட்டானா...?'

"என்ன கண்டிஷன் மேடம்..?"

"உன் ரிசல்ட் வந்த பின்னால்... அவனுடைய ரிசல்ட்டை சொல்வானாம். அதுவரை... உன் எக்ஸாம் முடிந்தவுடன் நீ தற்காலிகமாக ரிசப்சனிஸ்ட் வேலையைப் பார்க்கலாம்ன்னு சொன்னான். ரிஸல்ட் வந்த பின்னால்... உன் மார்க்கைப் பார்த்து விட்டு... அவன் முடிவு சொல்வானாம்..."

'அப்பாடி...' என்று ஆசுவாசமாய் மூச்சுவிட்டாள் மீரா.

"இவ்வளவுதானே மேடம்... என்மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் நிச்சயம் நல்ல ரேங்க் வாங்கி பாஸ் பண்ணுவேன்... சார்... எனக்கு அப்போதே வேலை கொடுக்கட்டும். நான் அதுவரைக்கும்... டெம்பரவரியாய் வொர்க் பண்ணிக் கொள்கிறேன். போதுமா...?"

"இது போதும்..."

அன்று இரவு வெகுநேரம் மீரா படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்திரா சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்து விட்டு தூங்கப் போய்விட்டாள். சிவா கூட ஆச்சரியப்பட்டான்.

"நீ நல்லாத்தானே படிக்கிற.. ஏன் இப்படி புதிதாய் படிப்பது போல் கண் விழித்து உடம்பைக் கெடுத்துக்கறே..."

"போடா... உனக்கென்ன தெரியும்? என் கவலை எனக்கு..."

அவள் கவலை அவளுக்குத்தானே தெரியும்..? அந்த மார்க் கோகுலால் கவனிக்கப்படப் போகிறது. அவள் அதிக மார்க் எடுக்காவிட்டால், அவளுக்கு வேலை கிடைக்கப் போவதில்லை.

அதன்பின் மீரா... இரவு தூங்குவது... இரண்டு அல்லது மூன்று மணி என்றானது... அவள் கர்ம சிரத்தையுடன் படித்து தேர்வுகளை எழுதி முடித்தாள்... அதை வீட்டிற்குத் தெரியாமல் சாரதாவிடம் ஃபோனிலும் சொன்னாள்.

மறுநாளே சாரதாவிடமிருந்து... வாசவனுக்கு ஃபோன் வந்து விட்டது.

மாலையில் சீக்கிரமாய் விடு திரும்பி விட்ட வாசவனைப் பார்த்து இந்திரா ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"கொட்டுகிற மழையெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான் கொட்டப் போகுது... இவ்வளவு சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்து விட்டீங்களே... வெளிச்சம் இருக்கிறபோதே... வீட்டுக்கு வந்து உங்களுக்கு பழக்கமில்லையே... இருட்டில்தானே உங்களுக்கு வீட்டுக்கு வழி தெரியும்..? எப்படி... ஒழுங்காக வழி கண்டுபிடித்து வந்து சேர்ந்தீங்களா...?"

மனைவியின் கிண்டலைக் கண்டு கொள்ளாமல் அங்கே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்த வாசவன் மீராவை பார்த்தார்...

"கை, கால்.... முகம் கழுவிக்காம அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டீங்களே.."

"ம்ம்... அதையெல்லாம் மெதுவாய் பார்த்துக் கொள்ளலாம்... மீரா... இங்கே வாம்மா..."

'அப்பா... எதற்கு கூப்பிடுகிறார்...' மீரா புரியாதவளாய் வாசவனின் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்...

"ஏன்ம்மா... நான் கஷ்டப்படுகிறேன்னு உன்னிடம் என்றைக்காவது சொல்லியிருக்கிறேனா..?"

"அப்பா..."

"என்னங்க இது... பொண்ணுகிட்டப் போய் என்னென்னவோ கேட்கறீங்க..."

"நீ சும்மாயிரு இந்திரா... மீரா... நீ பதில் சொல்லும்மா..."

"இல்லையம்மா..."

"நீ எவ்வளவு படிக்கணும்னு ஆசைப்பட்டாலும் நான் படிக்க வைக்க மாட்டேனா..? அதற்கு தடை சொல்வேனா..? உன்னைப் படிக்க வைக்கக்கூட சக்தியில்லாதவனாக நான் ஆகிவிடவில்லையேம்மா..."

"அதற்கில்லை அப்பா..."

எப்படி தன் மனதைச் சொல்வது என்று அறியாமல் மீரா விசும்பி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்... இந்திரா பதறிப்போய் மகளின் அருகே அமர்ந்து சமாதானப்படுத்த முயல...

"அம்மா..." என்று கண்ணீர் விட்டபடி... இந்திராவின் மடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள் மீரா...

"ஏங்க... இவ இப்படி அழுகிறா..? நீங்க ஏன்... என்றைக்கும் இல்லாத திருநாளாய் இன்றைக்கு சீக்கிரமாக வீடு வந்து... அவளை இப்படியெல்லாம் கேட்கறீங்க..?"

"உனக்குத் தெரியாது இந்திரா... இவள் நமக்குத் தெரியாமல் சாரதாம்மாவிடம் வேலை கேட்டிருக்கிறாள்..."

"வேலையா..? நம்ம மீராவா..?"

"ஆமாம்... நம்ம மீராதான்... எங்கே வேலை கேட்டிருக்கிறாள் தெரியுமா? சென்னையில்..."

"சென்னையிலா...? உனக்கு ஏண்டி புத்தி இப்படிப் போகுது..? நம் குடும்பத்தில் இல்லாத வழக்கமாய் நீ கண் காணாத சீமைக்கு பிழைக்கப் போகிறாயா..?"

"அப்படிப் போகணும்னு அவசியம் என்ன வந்துவிட்டது இந்திரா... பிள்ளைகளை பொத்திப் பொத்திதானே வளர்க்கிறேன்... உனக்கோ... பிள்ளைகளுக்கோ ஒரு குறைவுமில்லாமல் தானே பார்த்துக் கொள்கிறேன்...?"

"ஏங்க... நீங்க வேற... இவள் சொன்னதை பெரிதாய் எடுத்துக் கொண்டு இப்படிப் பேச்சுக்கிட்டு வர்றீங்க... இப்ப என்ன நடந்து போச்சு..? என்னமோ இவள் மனசுக்கு தான் வேலை பார்க்கலாமுன்னு தோணியிருக்கும்... அந்த சாரதாம்மாவிடம் கேட்டிருப்பாள். நாம் சொல்கிற விதத்தில் புத்தி சொன்னால்... கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறாள். அதை விட்டுவிட்டு... சும்மா உட்கார்ந்து சாப்பிடாமல் எழுந்திருந்து வேற வேலை இருந்தால் பாருங்க... போங்க..."

"ஐயோ..." என்று பதறிப் போனாள் மீரா....

வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்த கதையாய்... இவர்கள் எதையாவது சொல்லி... என்னை சென்னைக்குப் போக விடாமல் தடுத்து விடுவார்களோ... கடவுளே! நான் என்ன செய்வேன்..? இதற்காகவா நான் தவமிருந்தேன்...'

வாசவன் இறுக்கமான முகத்துடன் தலையசைத்தார். "இல்லை இந்திரா... இது முதலாளியம்மாவின் உத்தரவு..."

"ஏங்க... உங்க ஆபீஸ் விஷயத்தில் அவங்க உத்தரவு போடட்டும்... கேட்டுக்கலாம். வீட்டு விஷயத்தில் உத்தரவு போட அவங்க யாரு..?"

"அப்படி ஒரேயடியாய் சொல்லி விட முடியாது இந்திரா... அவங்ககிட்ட வேலை கேட்டு நம்ம பொண்ணு போய் நின்றிருக்கிறாள். இப்போது இவள் போகவில்லைன்னா... இவள் ஆசைப்படுவதை நாம் தடுத்து நிறுத்தி விட்டோமென்று முதலாளியம்மா என்னைத் தவறாக நினைத்துக் கொள்வாங்க..."

"அதுக்காக... நாம் இவளை சென்னைக்கு அனுப்ப முடியுமா? யோசித்துத்தான் பேசுகிறீங்களா...?"

"ம்ம்... நன்றாக யோசித்து விட்டேன்... இவள் மனதில் வேலை பார்த்துக் கொண்டே படிக்கலாம் என்கிற விதை விழுந்து விட்டது. பின்னால் இவளுடைய முன்னேற்றத்தை நாம் தடுத்து விட்டதாக இவள் நினைத்து விடக்கூடாது..."

"என்னங்க... நீங்க... இப்படிச் சொல்கிறீங்க... கைக்குள் வைத்து வளர்த்து விட்டு... இப்போது சென்னைக்கு அனுப்பி விட்டு நான் எப்படி இருப்பேன்..?"

"சிறகு முளைக்கிற வரைதான் குஞ்சுகள் தாய்பறவைக்கு சொந்தம்... சிறகு முளைத்து விட்டால்... தன் விருப்பப்படி பறக்க நாம் இடம் கொடுத்து விலகி நிற்க வேண்டும்... நீ, மீரா புறப்பட ஏற்பாடுகளைச் செய்..."

அன்று இரவு வெகுநேரம் மீரா சத்தமில்லாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள்... தாய் தந்தையின் துயரம் அவளை மிகவும் பாதித்தது. சிவாவின் சோர்ந்த முகம் அவளைத் தாக்கியது. ஆனால் இதைக்கூட அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். அவனைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது என்ற ஆவேசம் அவள் நெஞ்சில் தங்கியது...

7

உனக்காக உருகுகின்ற என் மனதை - நீ
ஒருநாள் உணர்ந்துவிடக் கனாக் கண்டேன்...

சென்னையில் இறங்கியதும்... மீராவை முதலில் தாக்கியது... புகைபடிந்த... மாசுநிறைந்த காற்று... அடுத்து அவளைப் பாதித்தது அதன் ஜனநெருக்கடியும்... பரபரப்பும்..! எங்கும் இரைச்சல்

கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

சப்தங்களின் மத்தியில் இருந்து பிரிந்து கோகுலின் வீடு இருந்த பகுதிக்குள் ஆட்டோ சென்றதும், மீண்டும் ஊட்டியில் இருக்கும் மனநிலையை அடைந்தாள் மீரா.

'இதென்ன இந்த ஊர் இப்படியிருக்கு. ஊட்டிபோல அமைதியான - கண்ணுக்கு பசுமையான சூழலும்... சுத்தமான மாசில்லாத மலைக் காற்றும் இங்கு தேடினால்கூடக் கிடைக்காது போல...'

மீராவின் மனம் சிணுங்கியபோது... அவளுடைய ஆழ்மனம் அவளைப் பார்த்து நகைத்தது...

'அப்படியானால்... இப்படியே ஊட்டிக்குத் திரும்பிப் போய் விடுகிறாயா...?'

மீராவின் மனம் சட்டென்று விறைத்துக் கொண்டது...

'அது எப்படி என்னால் முடியும்?'

ஆழ்மனம் அமரிக்கையாய் கூறியது.

'தெரியுதில்லையா... உன்னால் இனி சென்னையை விட்டு நகர முடியாதென்று தெரிகிறதில்லையா..? அப்படியிருக்கையில் ஊட்டியை நினைத்து இனி ஏங்காதே... உன் உயிர் இங்கு இருக்கும்போது... மற்றவை உன்னை பாதிக்கக் கூடாது...'

ஆட்டோ... கோகுலின் வீட்டின் முன்னால் நிற்க - வாசவன் பெட்டியோடு இறங்கினார்.

"இறங்கும்மா... இதுதான் என் முதலாளியின் வீடு..."

அழகான மாளிகை போல் ஆடம்பரமாய் தெரிந்த அந்த பங்களாவை ழிவிரியப் பார்த்த வண்ணம், பெட்டிகளோடு கீழே இறங்கினாள் மீரா.

'அவன் இவ்வளவு பெரிய பணக்காரனா..?' மனம் அஞ்சியது... அதே சமயம் ழ்மனம் அதட்டியது...

இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே... நீ அவனை...அவனுக்காக மட்டுமே லிக்கிறாய்... அவனது பின்புலம் தெரியாத வயதிலிருந்து நேசிக்கிறாய்.. ன் எவ்வளவு பெரிய ஆளாக இருந்தால் என்ன..? நீ நேசிப்பது அவனை ம்தான்... பயப்படாதே...'

மனத்தெளிவோடு வாசவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

ங்க வாசவன்... வாம்மா மீரா... பிரயாணம் சௌகர்யமாக இருந்ததா.?" பரவேற்றாள்.

குறைவில்லாமல் இருந்ததும்மா... மீராவை இன்றைக்கு வேலையில் சேர்த்து விட்ட கையுடன்... ஒரு நல்ல லேடீஸ் ஹாஸ்டலாகப் பார்த்து சேர்த்து விட்டேனென்றால் நான் இன்றைக்கு நைட்டே ஊட்டிக்கு கிளம்பி விடுவேன்..."

"அதைப் பற்றி யோசிக்கலாம் வாசவன்... நீங்களும் மீராவும்... முதலில் குளித்து விட்டு வாங்க... சாப்பிடலாம்..."

முதலாளியின் வீடு என்ற சங்கோஜத்தில் வாசவன் இருக்க... அவர்கள் வீட்டின் விருந்தாளிகள் என்ற முறையில் சாரதா இயல்பாக உபசரித்தாள்.

அவர்கள் குளித்து... உடைமாற்றி வந்த போது ஹாலில் ராம்நாத் அமர்ந்திருந்தார்.

"வணக்கம் முதலாளி..."

"ம்ம்... வாசவன்... வாங்க.. மீரா... என்னம்மா சென்னையை பிடித்திருக்கிறதா..?"

ராம்நாத் கேட்ட கேள்விக்கு மீரா வெட்கத்துடன் தலை அசைத்தாள். ஊட்டிக்கு ராம்நாத்தும்... சாரதாவும் வந்திருக்கும்போது மீரா சாரதாவிடம் மட்டும்தான் பேசுவாள். ராம்நாத்திடம் அவள் பேசியதில்லை. இன்றைக்கு அவர்முன்னால் பேச வேண்டியிருக்கிறதே என்ற வெட்கம் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

"சாரதா... இவங்களுக்கு டிபன் ரெடியாக இருக்கிறதா...?"

"அப்பவே ரெடி..."

வாசவனுக்கு முதலாளியின் வீட்டில் கிடைத்த வரவேற்பு மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. மீராவை சென்னையில் தனியே விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கிறதே என்ற மனக்கிலேசம் அவரை விட்டுப் பறந்தது. சாரதா மீராவை கவனித்துக் கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கை அவர் மனதில் துளிர் விட்டிருந்தது.

அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது... ரிஷி வந்து விட்டான்.

"அம்மா..."

"வா ரிஷி... மீரா ஊட்டியிலிருந்து வந்து விட்டாள்..."

"ஹாய் மீரா..."

"குட்மார்னிங் அண்ணா..."

எதையோ சொல்லப்போன ரிஷி... மீராவின் பக்கத்திலிருந்த வாசவனைப் பார்த்ததும்... வாய் மூடிக்கொண்டான்.

"ரிஷி.. மீராவை ஆபீஸிற்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் அவளுடைய வேலை எது என்று சொல்லிக் கொடு..."

"செய்துவிட்டால் போகிறது... வாம்மா..."

[illegible] அலுவலகம் வரைக்கும் கூட வந்தார். [illegible] மான கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியில் [illegible] அவருக்குள் பிரமிப்பு [illegible]

'இங்கேயா... என் மகள் வேலை பார்க்கப் போகிறாள்...'

மகளின் எதிர்காலம் வளமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்குள் வந்து விட்டிருந்தது.

"இனி மீரா வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கட்டும்... நீங்கள் பயப்படாமல் வீட்டுக்குப் போங்க சார்..."

"இதுவரை என் பெண் தனியாக எங்கேயும் போனதில்லை..."

"காலேஜிற்கு தனியாகத்தானே போவாள்..? அதைப் போல இதையும் நினைத்துக் கொளுங்க..."

"இருந்தாலும் தம்பி..."

"இருந்தாலும் [illegible] விட்டாலும் என் பதில் ஒன்றுதான்... மீராவை தன் காலில் நிற்க விடுங்க... நான் இங்குதானே இருக்கிறேன். நான் பார்த்துக் கொள்ள மாட்டேனா..? அதுவும் உங்கள் பெண் என்னை அண்ணான்னு கூப்பிட்டு வைத்திருக்கிறாள். அருமை... பெருமையாய் பார்த்துக் கொள்வேன். கவலைப் படாமல் போய் விட்டு வாங்க..."

"இவளை லேடீஸ் ஹாஸ்டலில் சேர்த்து விடணுமே தம்பி..."

"ம்ம்... அம்மா சொன்னாங்க... ஈவினிங் மீராவைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வரும்போது [illegible] நேரோடு வருகிறேன்..."

வாசவன் போக மனமில்லாமல் போனார். மீரா... சுவாதீனமாக ரிஸப்சனிஸ்ட் சீட்டில் அமர்ந்து தன் முன்னால் இருந்த கம்ப்யூட்டரை உயிர்ப்பித்தாள்.

"உனக்கு பாஸ்வேர்ட் கிரியேட் பண்ணணும்... அதுவரை பொறுமையாய் அதை நோண்டாமல் இரு..."

"சரிங்க அண்ணா..."

"அம்மா... தாயே... பரதேவதை... இந்த அண்ணன்... தங்கை உறவையெல்லாம் ஆபீஸிற்கு வெளியில் சொல்லும்மா... இந்த ஆபீஸிற்குள் அண்ணான்னு கூப்பிட்டு வைக்காதே..."

"ஏன் அண்ணா..?"

"திரும்பவும் அண்ணாவா..? இதோபார்... உன் அப்பா உன்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். இந்த ஆபீஸில் வேறு யாரையும் உனக்குத் தெரியாது. என் ஹெல்ப் இருந்தால்தான் உன்னால் இங்கே வண்டியை ஓட்ட முடியும். என் ஹெல்ப் வேண்டுமா... வேண்டாமா..?"

"வேண்டும்... வேண்டும்..."

"அஃது... அந்த பயம் நெஞ்சில் இருக்கட்டும்... இப்போதுதான்... கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கடலை போடுவதில் தேறிக் கொண்டு வருகிறேன். கொஞ்ச நஞ்சம் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிற [illegible] நீ கெடுத்து விடாதே... நீ அண்ணான்னு கூப்பிட்டால் [illegible] இமேஜ் [illegible]? அதனால் அடக்கி வாசிம்மா கண்ணு. சாயந்திரம் வீட்டிற்குப் போன பின்னால்... நாம் பாசமலர் வளர்க்கலாம்." [illegible] சொல்லி விட்டோம் என்று தான் இப்[illegible] மீரா குழம்பிப் போனாள்.

'அண்ணான்னு கூப்பிடுவது அவ்வளவு பெரிய தவறா..?'

"அண்ணான்னு [illegible] இப்படி [illegible] பார்க்கிற...?"

"இப்போது ஏன் என்னை [illegible] ... உங்களை வேறு எப்படித்தான் நான் கூப்பிடுவது...?"

"இல்லை... [illegible]..."

"ஏன்... ரிஷினு [illegible]..."

"சேச்சே... அது நல்லாயிருக்காது..."

"ஏன் நல்லாயிருக்காது..? என் பெயர் நல்லாயில்லைன்னு சொன்ன முதல் ஆள் நீதான். ரிஷிங்கிற பெயரை [illegible]... மீராங்கிற பெயர் நல்லா இருக்கா..?" [illegible] சொல்லவில்லை...

"ஐயோ... நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொன்னாய்..?"

"வேறு எந்த அர்த்தத்தில் [illegible]"

"நீங்கள் வயதில் பெரியவர்..."

"ஆமாமாம்... [illegible] ஊன்றி நடக்கிற தொண்டுக் கிழவன்தான் நான்..."

"நான் அப்படியா சொனனேன்?" [illegible]

"இதோ பார் மீரா... உனக்கும் எனக்கும் பேச்சு வார்த்தை நடந்தாலே... அது இப்படித்தான் [illegible] நீ வாயைத் திறந்தாலே எனக்கு வில்லங்கம்தான்... [illegible] முடியும்... [illegible]

"பேசாமல் எப்படி நான் வேலையைப் பார்ப்பது..?"

"இப்படிப் பேசாமல் ஒழுங்காய் பேசு... என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடு... இல்லை சார்... மோகன்னு எதையாவது சொல்லிக் கூப்பிடு முடியலை... அண்ணான்னு [illegible] மட்டும் கூப்பிட்டு வைக்காதே..."

"ஏன்...?"

"ஏன்னா... உன்னைப் பார்த்து... மத்த பெண்களும் இதைப் பழகித் தொலைத்து விட்டால் என்ன செய்வது..? ஊட்டியிலே நீ பாட்டுக்கு... புல்லையும்... மரத்தையும் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தாய்... நான்தான் வாயை வைத்துக்கொண்டு

சும்மாயிருக்காமல் வம்பைக் கட்டி இழுத்தேன். உன்னைப் போய் 'சென்னைக்கு வா' என்பேனா? என் புத்தியைச் சொல்ல வேண்டும்..."

"போதும்... ஓவராய் திட்டாதீங்க... இனிமேல் ஆபீஸிற்குள் அண்ணான்னு கூப்பிடலை..."

"வெரிகுட்..."

"ஆனால் மனதிற்குள் நீங்கள் என் அண்ணன்தான்..."

"தாராளமாய் நீ இந்த அண்ணனுக்கு உன் மனதில் ஒரு கோவில் கட்டு. நானும் மனதிற்குள் தங்கைக்கொரு கீதம் பாடுகிறேன். வெளியில் அடக்கி வாசி..."

"என்னவோ போங்க... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை..."

"வேலையைத்தானே சொல்கிறாய்..?"

"அதைத்தான் நீங்கள் சொல்லிக்கொடுக்கவே ஆரம்பிக்கவில்லையே... அதைத்தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டீர்கள்..."

"இங்கே நீ சீனியரா... இல்லை நான் சீனியரா..?"

"நீங்கள்தான் சீனியர்.."

"அதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு... இங்கே கவனி..."

அடுத்து கழிந்த மணித்துளிகளில் ரிஷி... அவளுக்கு வேலையை சிறப்பாகக் கற்றுத்தந்தான். மீரா நிறைய சந்தேகம் கேட்டாள். மனதிற்குள் அவளைப் பாராட்டியபடி அவளுடைய சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் சொன்னான் ரிஷி. அன்று மாலைக்குள் மீரா, வேலையைக் கற்றுக்கொண்டு விட்டாள்.

8

உன்னோடு ஓர்நாளில் - நான்
உறவாகிவிடக் கனாக் கண்டேன்...

"ரெடியா மீரா..?"

"ஜஸ்ட் ஃபைவ் மினிட்ஸ் சுபா..."

"நேரமாகிவிட்டது. சீக்கிரம் வா..."

"இதோ... வந்து விட்டேன்..."

மீரா அவசரமாய் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். மெரூன் கலரில் காட்டன் சுடிதார். தலைமுடியை விரிய விட்டு.. லேசாக முடியெடுத்து கிளிப் போட்டிருந்தாள்... சுபாஷிணியைப் பார்த்து லேசாக சிரித்தாள்.

"ஊம்... சென்னைவாசியாகவே ஆகிவிட்டாய். இந்த [illegible]

சென்னை உனக்குப் பழகி விட்டது.." என்றாள் சுபாஷிணி.

"என்ன பழகி என்ன செய்ய? இன்னும் இந்த பஸ்ஸைப் பிடித்து ஆபீஸ் போகப் பழகவில்லையே... தினமும் உன் ஸ்கூட்டியில் தொற்றிக் கொண்டு உன்னைத் தொந்தரவு பண்ணிக்கிட்டு இருக்கேன்..." மீரா சிரித்தாள்.

"இது ஒரு தொந்தரவா..? தனியாய் இந்த அபார்ட்மெண்ட்டில் இருந்தேன். துணைக்கு கூப்பிட்டுக் கொண்ட யாரும் என் குணத்திற்கு தோதாய் அமையவில்லை. அவர்களை சகித்துக்கொண்டு இருப்பதை விட... தனியாக வாடகை கொடுத்து இருப்பதே பெட்டர்ன்னு முடிவுக்கு வந்திருந்த போது... நல்லவேளையாக நீ என்னுடன் தங்க வந்தாய்.. வாடகை... வீட்டுச் செலவை ஷேர் பண்ணிக் கொள்வது ஒரு புறமிருக்கட்டும். என் குணத்தோடு நீ ஒன்றிப் போகிறாயே... அதுவே எனக்கு எவ்வளவு பெரிய ரிலீஃப் தெரியுமா...?" சுபாஷிணி உண்மையான நன்றி - குரலில் தொனிக்கக் கூறினாள்.

இதுவும் ரிஷியின் ஏற்பாடுதான். மீரா வேலைக்குச் சேர்ந்த அன்றைக்கு மாலையில்... மீராவோடு கோகுலின் வீட்டிற்குப் போனபோது...

"என்ன ரிஷி... மீராவின் ஹாஸ்டல் விசயம் என்ன ஆனது..?" என்று விசாரித்தாள் சாரதா...

"அம்மா... சென்னையில் இருக்கும் தண்ணீர்பஞ்சத்தில் ஹாஸ்டல் எல்லாம் இந்தப் பெண்ணிற்கு சரிப்பட்டு வருமா? இதுவே... ஊட்டியில் கரைச்சலில்லாமல் வளர்ந்த பொண்ணு..."

"அதுக்காக... என்ன செய்யலாம்ன்னு நீ நினைக்கிற..."

"நம் ஆபீஸில் சுபாஷிணி... சுபாஷிணின்னு ஒரு பொண்ணு வேலை செய்யுது..."

"ஒரு பொண்ணுக்கு இரண்டு பெயரா..?"

"தப்புத்தான்ம்மா... தெரியாமல் சொல்லி விட்டேன்..."

"ம்ம்.... போகுது போ... மேலே சொல்லு..."

"அந்தப் பொண்ணுக்கு சொந்த ஊர் புதுக்கோட்டை.."

"அவ எந்த ஊராய் இருந்தால் நமக்கென்னடா..?"

"பொறுங்கம்மா... அந்தப் பெண் தனியாய் ஒரு அபார்ட்மென்டை வாடகைக்கு எடுத்து தங்கியிருக்கு... நம்ம மீராவை அவள் கூடத் தங்க வைத்து விட்டால் என்ன?"

"அவள் குணம் எப்படி..?"

"[illegible] மாக்குத் தங்கம்..."

"வாடகை... எந்த செலவு பற்றிப் பேசினாயா..?"

"ம்... பேசினேன்... ஹாஸ்டலுக்கு மாதாமாதம் கொடுக்கும் பணத்தின் அளவுதான் இங்கேயும் வருகிறது..."

"அந்தப் பெண். மீராவை கூடத் தங்க வைத்துக் கொள்ள ஒப்புக் கொண்டாளா..?"

"அதெல்லாம் சந்தோஷமாய் சரியென்று சொல்லி விட்டாள்... வாடகையையும் வீட்டுச் செலவையும் ஷேர் பண்ணிக் கொள்ள ஆள் கிடைத்தால் விடுவாளா..?"

சாரதாவும்... வாசனும் ரிஷியுடன் போய்... நேராகவே சுபாஷிணியின் குடியிருப்பை பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். சுபாஷிணியின் பேச்சும்... பழகும் விதமும் அவர்களுக்குத் திருப்தியாக இருந்து விட... மீரா... சுபாஷிணியுடன் குடியேறினாள்.

இரண்டு மாதங்களில் தேர்வு முடிவுகள் வெளியாகின. மீரா... பல்கலைக் கழகத்தில் தங்கப் பதக்கம் வாங்கியிருந்தாள். அவளுடைய மனதிற்குள் மகிழ்ச்சிப் புயல் அடித்தது. இனி கோகுல் அவளை வேலையிலிருந்து நீக்க மாட்டான் என்ற நினைவே அவளது மனதை நிறைத்தது.

ரிஷியின் உதவியுடன் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் எம்.ஸி.ஏ. மாலைநேர வகுப்பில் சேர்ந்தாள்.

"கோகுல் வந்த பின்னால் உனக்கு சீட் மாறும். புரோகிராமர் வேலையில் ஜாயின் பண்ணும் நாள் வந்துவிட்டது..." என்று ரிஷி சொல்லியிருந்தான்.

சென்னை பஸ்களில் ஏறத் தெரியாமல் மீரா திணறுவதைப் பார்த்த சுபாஷிணி தன் வண்டியிலேயே அவளை அலுவலகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டாள்.

"இன்னும் கொஞ்ச நாளில்... நானே சொந்தமாக வண்டி வாங்கிக் கொள்வேன் சுபாஷிணி..." மீரா தயக்கத்துடன் கூறியபோது...

"அதைப் பற்றி அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போதே ஏன் நினைத்துக் கவலைப்படுகிறாய்?" என்று அவளது வாயை அடைத்து விட்டாள் சுபாஷிணி.

அவர்கள் அலுவலகத்திற்குள் பிரவேசித்தபோது... அலுவலகம் பரபரப்பாக இருந்தது.

"கோகுல் வந்துவிட்டான் மீரா... எந்த நேரமும் உன்னைக் கூப்பிடுவான். தயாராய் இருந்து கொள்..." ரிஷி வந்து எச்சரித்தான்.

மீராவின் தலையில் ரத்தம் பாய்ந்தது. 'ஜிவ்'வென்ற உணர்வு அவளுடைய தலைக்குள் ஏற... அவள் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

வந்து விட்டானா..? கடைசியில் அவள்... அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து விடப் போகிறாளா..? இது கனவா..? இல்லை நிஜமா...?

அவளுடைய டேபிளின் மேலிருந்த இண்டர்காம் ஒலித்தது. எடுத்துப் பேசினாள்.

"மீரா...?"

"யெஸ் சார்..."

"என் கேபினுக்கு வாங்க..."

முதன் முதலாய் அவளது செவிகளில் அவனது குரல் ஒலித்தது. அவளிடம் அவன் பேசிவிட்டானா..? அவளை பெயர் சொல்லி அழைத்தது அவன்தானா..?

பதில் சொல்லத் தெரியாமல்... தடுமாறி... ஸ்தம்பித்துப் போய் அமர்ந்து விட்டாள் மீரா... அவன் பேசியபோது ஏன் சரியாகப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை என்பது அவளுக்கே தெரியவில்லை.

தன் அறையில் இண்டர்காமை வைத்த கோகுல்... மறுமுனையில் ஒலித்த குரலின் இனிமையில் கவரப்பட்டான்.

'ஸ்வீட் வாய்ஸ்...' என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அறைக் கதவு லேசாக தட்டப்படும் ஒலியைக் கேட்டதும் -

"யெஸ்... கமின்..." என்று குரல் கொடுத்தான்.

மீரா நடுக்கத்துடன் உள்ளே வந்து நின்றாள்.

"டேக் யுவர் சீட்..."

"தேங்க்ஸ்..."

"உங்க ரிஸல்ட் பார்த்தேன்... நிறைய மார்க் வாங்கியிருக்கீங்க... பட் உங்களால் இப்போதே புரோக்ராமர் வேலை பார்க்க முடியாது. அதற்கு டிரெயினிங் வேண்டும்."

"நான் ஏற்கெனவே இங்கிருக்கும் வேலைகளைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன் சார்..."

"எனக்கு கொஞ்சமெல்லாம் போதாது... நிறைய எக்ஸ்பீரியன்ஸ் வேண்டும்..."

'வேலை இல்லையென்று சொல்லி விடுவானோ..' மீரா நடுக்கத்துடன் அவனது முகம் பார்த்தாள். அவனுடைய முகத்தில் ஓர் இறுக்கமும்... கடுமையும் நிலவின.

அவனுடைய கடுமையான முகத்தையே மீரா கவலையுடன் கவனித்துக் கொண்டு அசைவற்று அமர்ந்திருந்தாள்.

... உன் நிழலில் இருக்க வேண்டுமென்று

கனாக் கண்டு வந்தவள் நான்... உன் நிழலுக்காக... என் தாய் தந்தையின் நிழலடியில் இருந்த பாதுகாப்பைத் துறந்து வந்திருக்கிறேன். என் கூடப் பிறந்தவளின் தோழமையை மறந்து வந்திருக்கிறேன். என்னைப் புறக்கணித்து விடாதே...'

அவளுடைய இறைஞ்சும் பார்வையைக் கண்டவனின் புருவம் உயர்ந்தது...

'ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறாள்..? வேலை போய் விடுமென்றா..? பாவம்... பணத் தேவை இருக்கும் போல...'

"மீரா... ப்ரோக்ராம் வேலையை நீங்கள் மெதுவாகக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதுவரை எனக்கு பி.ஏ வாக இருங்கள்..."

மீராவினால் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. பசித்திருந்தவளுக்கு பழைய சோறு கிடைத்தாலே அதை தேவாமிர்தமாக நினைப்பாள். உண்மையிலேயே தேவாமிர்தம் கிடைத்து விட்டால்... அவளது நிலையை வாய் விட்டுச் சொல்ல முடியுமா..? வார்த்தையில் உணர்த்தத்தான் முடியுமா..?

அவன் நிழல் கிடைத்தால் போதுமென்ற நினைவில் இருந்தவளுக்கு.. அவனது முகதரிசனமே கிடைத்தது... அதைவிட அதிசயமாய் - நாள் முழுவதும் அவன் அருகிலிருக்கும் பெர்சனல் செகரட்டரியாக வேலையும் கிடைத்தவுடன்... தன் அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து அவள் மகிழ்ந்து போனாள்.

"தேங்க் யு சார்... தேங்க் யு வெரிமச்..." மீரா பேச முடியாமல் தவிக்க...

'பாவம்... வேலைகிடைக்காது என்று நினைத்திருப்பாள்... வேலைகிடைத்ததும் அவளால் ஆனந்தத்தில் பேசக்கூட முடியவில்லை போல...' என்று அவன் நினைத்தான்.

"ஓகே... என் பி.ஏ.வாக முதலில் இருந்த லேடி இப்போது புரோக்ராமராக இருக்கிறாங்க... பெயர் ஷர்மிளா... அவங்ககிட்ட வேலையைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்க. மற்றபடி எனக்கு... என் என்றால் எண்ணெயாக நிற்கவேண்டும்.. அண்டர்ஸ்டாண்ட்..?"

"ஓ.கே. சார்!"

மீரா இறக்கையில்லாமல் பறந்தாள். அன்று வீடு திரும்பியதும்... சாப்பிடும் நினைவு கூட இல்லாமல் விட்டத்தைப் பார்த்தவாறு படுத்து விட்டவளைக் கண்ட சுபாஷினி கவலையுடன் அவளருகே வந்து நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள்.

"மீரா... ஆர் யு ஆல்ரைட்..?"

"ம்ம்..."

"எனிதிங் ராங்..?"

மீராவிற்கு சிரிப்பு வந்தது. புரண்டு படுத்து சுபாஷினியைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தாள்.

"ஏய் ய்... உனக்கு இது கூடத் தெரியுமா..?"

"இன்னும் எவ்வளவோ தெரியும்..."

"நான் உன்னை பேபியென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்..."

"அது உன்தப்பு..."

மீரா எழுந்து சமையலறைக்குச் சென்று... சப்பாத்திக்கு மாவு பிசைய ஆரம்பித்தாள். சுபாஷினி குருமாவிற்கு காய் நறுக்கிக் கொண்டே மீராவைப் பார்த்தாள்.

"என் மனதில் ஒன்றைப் பற்றி...
நான் நினைத்ததெல்லாம் வெற்றி...
நான் இனிப் பறிக்கும்... மலர் அனைத்தும்...
மணம் பரப்பும் சுற்றி..."

பி.சுசிலா பாடிய இனிமையான திரைப்படப் பாடலை... தன்னை மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்த மீரா... சுபாஷினியின் கண்களுக்குப் புதியவளாகத் தெரிந்தாள்...

9

சூரியனாக நீயெனைச் சுட்டாலும் - உன்
சொந்தமாகிவிடக் கனாக் கண்டேன்...

இந்த மீரா... சுபாஷினி அறியாதவள்... தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று ஒதுங்கிப் போகும் மீராவைத்தான் அவள் அறிவாள்... தனக்குத்தானே சிரித்துக் கொண்டு - தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டு - இப்போது தனக்குத்தானே பாடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த மீராவை இன்றுதான் அவள் பார்க்கிறாள்.

"என்ன ஆச்சு மீரா... எதுவும் ஜாக்பாட் அடித்து விட்டதா..?"

"ஜாக்பாட்டை வைத்து நான் என்ன செய்ய..?"

"ஜாக்பாட்டை விட மேலானது எது இருக்கிறது..?

"என்னடி இது... ஜாக்பாட்டை விட மேலானது எது இருக்கிறது..?"

"எவ்வளவோ இருக்கிறது.."

"உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்லேன்..."

"இதையெல்லாம் சொல்ல முடியாது சுபாஷினி..."

மீரா.. சப்பாத்திக்கு தேய்க்க ஆரம்பிக்க... சுபாஷிணி குருமாவை இறக்கி வைத்து விட்டு... சப்பாத்தியை போட்டு எடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

"ஆமாம்... இன்றைக்கென்ன பாட்டும் சிரிப்பும் தூள் பரப்புது..?"

"அது அப்படித்தான் சுபா..."

"அந்த ரகசியத்தை என்னிடம் மட்டும் சொல்லக் கூடாதா..?"

"சொல்லவா..?"

"சொல்லு... சொல்லு..."

"நான் என் பதினைந்து... பதினாலு வயதில் ஒரு கனவு கண்டேன் சுபா... அந்தக் கனவு இன்றைக்குத்தான் நனவாகி இருக்கிறது..."

"புரியவில்லையே..."

"புரியாவிட்டால் விட்டுவிடு... இப்போதைக்கு இவ்வளவு தான் என்னால் சொல்ல முடியும்..."

"ஒருவேளை... இதைவிட அதிகமான சந்தோஷம் வந்தால் அப்போதாவது என்னிடம் சொல்வாயா..?"

"இதை விட அதிகமான சந்தோஷம் இருக்க முடியாது சுபா... இதுவே எனக்கு அதிகம்... இன்னும் சொல்லப் போனால்... இப்படி ஒரு அரிய வாய்ப்பை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை... நினைக்காதது நடந்திருக்கிறது. நான் வேண்டியது கிடைத்திருக்கிறது. தவம் செய்தவர்களுக்கு வரம் கிடைத்தால் எப்படியிருக்கும்..? அதுதான் என் இப்போதைய நிலை... எனக்கு இதுவே போதும் சுபா... இதைத்தாண்டிய சந்தோஷம் என் வாழ்வில் எதுவும் இல்லை... இந்த சந்தோஷத்திற்கு வானம்தான் எல்லை..."

'ஹூம்... இவளுக்கு இன்றைக்கு என்னவோதான் ஆகிவிட்டது...'

சுபாஷிணி கவலையுடன் மீராவை உற்றுப் பார்த்தாள்... தற்செயலாக சுபாஷிணியின் பார்வையை சந்தித்த மீராவிற்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது...

"சுபா... ஏன் இப்படி கவலையாய் பார்க்கிறாய்... ஐ ஆம் ஆல் ரைட்..."

"என்னவோ போ... எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை..."

"விளங்காவிட்டால் விட்டுவிடு..."

"முயற்சி செய்கிறேன்..."

அன்று இரவு விளக்கை அணைக்கும் முன்னால் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மீராவின் முகத்தைப் பார்த்த சுபாஷிணி விளக்கை அணைக்காமல் தயங்கி நின்றாள்.

அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த மீராவின் முகத்தில் எல்லையற்ற

திருப்தியும்... புன்னகையும்... பரவி இருந்தன.

'என்னவாகத்தான் இருக்கும்?' குறுகுறுத்த மனத்துடன் விளக்கை அணைத்து விட்டு படுத்து விட்டாள் சுபாஷிணி...

தன் இருக்கையில் அமர்ந்து வேலை செய்த வண்ணம்... அடிக்கடி கண்ணாடி தடுப்பிற்கு அப்பாலிருக்கும் கோகுலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மீரா...

"மிஸ்டர் கௌதம்... நான் ஃபைனலாக உங்களை வார்ன் பண்ணுகிறேன். இனியொரு முறை இப்படிக் குறுக்கு வழியில் நுழையும் வேலையை வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்..." யாரிடமோ கோபமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான் கோகுல்...

'இவனுக்குத்தான் எவ்வளவு கோபம் வருகிறது' மீரா ரசித்தாள்.

'ரௌத்ரம் பழகு' என்றார் பாரதியார்... ரௌத்ரம் ஆண்மைக்கு அழகு... கோகுலின் ரௌத்ர முகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் மீரா... அவனுடைய கோபவார்த்தைகளை ருசித்துக்கொண்டிருந்தாள்...

"ரிஷி... அந்த அகர்வால் ஏன் இப்படி இம்சை செய்கிறான். அவனுக்கு ஃபோனைப் போடு... இன்றைக்கு உண்டு இல்லையென்று ஆக்கி விடுகிறேன்..."

"விடு கோகுல்... கைப்பணத்தை செலவளித்து... நம்மிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளணும்னு அவனுக்கு தலையெழுத்து..."

"ஏண்டா... அவன் இப்படியிருக்கிறான்...? யாராவது சொந்தக் காசிலேயே... தனக்குத்தானே... சூன்யம் வைத்துக் கொள்வாங்களா..? அவன் புத்தி ஏன் இப்படிப் புல்மேயப் போகிறது..?"

"இது அமெரிக்காவிலேயே... பாதிநாளைக் கழித்த உனக்குத் தெரிகிறது.. இந்தியாவிலேயே குடியிருக்கும் அந்த அகர்வால் மடையனுக்குத் தெரிகிறதா..? எல்லாம் பிறவியிலேயே வர வேண்டும்... புதிதாய் வா...வான்னு சொன்னால் வந்து விடுமா..?"

கோகுலும் ரிஷியும் உரையாடிக் கொண்டிருக்க மீராவிற்கு லேசான புன்னகை வந்தது...

'சொந்தக் காசுலேயே... சூன்யம் வைத்துக் கொள்ளுதல்...ம்ம்... இவன் இப்படியெல்லாம் கூடப் பேசுவானா?'

சிறு கண்ணாடித் தடுப்பிற்கு அப்பால் - குனிந்த தலை நிமிராமல்... அப்பாவி போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு... அமைதியாக வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்.. தன் ஒவ்வொரு அசைவையும் ரசிக்கிறாள்; தன் வாய்மொழி உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளையும் மனதிற்குள்

சேகரித்து வைத்துக் கொள்கிறாள் என்பதை அறியாமல் கோகுல்.. தன் போக்கில் இயல்பாகப் பேசிக் கொண்டே வேலைகளைக் கவனித்தான்.

"மீரா..."

"யெஸ் சார்..."

"இந்த மெயில்களுக்கு பதில் அனுப்புங்க..."

"ஓ.கே. சார்..."

"இது என்ன... ஸ்டேட்மெண்ட்டை இப்படி பிரிண்ட் அவுட் எடுத்திருக்கிறீங்க..?"

"சார்... பிரிண்ட்டர் கொஞ்சம் மக்கர் பண்ணுகிறது..."

"அதை ஏன் முதலிலேயே கவனிக்கவில்லை..?"

"ஸாரி சார்..."

"உலகத்திலேயே எனக்குப் பிடிக்காத வார்த்தை எது தெரியுமா..?"

மீரா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றாள். அவனுடைய கோபத்திற்கு ஆளாகி விட்டோமே என்ற தவிப்பு... அவள் மனதில் எழுந்தது.

"சுமரன்... டெல் மி... அது என்னவென்று தெரியுமா... தெரியாதா..?" கோகுல் அதட்டினான்.

"தெரியவில்லை சார்..."

"இது எனக்குப் பிடிக்காத இரண்டாவது வார்த்தை..."

"ஸாரி சார்..."

"இப்போதுதானே சொன்னேன். ஸாரி... தெரியாது... இவை இரண்டுமே எனக்கு சரிப்பட்டு வராத வார்த்தைகள்... எதைக்கேட்டாலும் தெரியாது என்கிறீங்களே... உங்களுக்கு என்னதான் தெரியும்..?"

"இனி இப்படி நடக்காது சார்..."

"நம்புகிறேன்... தவறு நடப்பதற்கு முன்னாலேயே அதை அவாய்ட் பண்ணப் பழகுங்க... எந்த ஒரு செயலும் சரியாக வரவில்லையென்றால்.... அதை சரிப்படுத்த முயற்சி செய்யுங்க. அதை விட்டுவிட்டு.. தெரியாதுன்னு சொல்லி... அதிலிருந்து தப்பிக்கப் பார்க்காதீங்க..."

"ஓ.கே சார்,"

"இந்தப் பதில் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது..? இப்படியே இனிப் பேசிப் பழகுங்க..."

"யெஸ் சார்..."

"பொறுப்பு வேண்டும். சும்மா வேலை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு விட்டால் மட்டும் போதாது... அம்மாவுடைய ரெக்கமெண்டேஷன் என்பதற்காக... வேலையில் நீங்க அலட்சியமாக இருந்தால் விட்டுவிடுவேன்னு நினைத்து விடாதீங்க... தொழில் வேறு... வாழ்க்கை வேறு... தொழில் விசயத்தில் நான் கண்டிப்பானவன்..."

"தெரியும் சார்..."

"குட்.... இப்போதுதான்... முதன்முறையாக உங்கள் வாயிலிருந்து 'தெரியும்' என்ற வார்த்தை வருகிறது. கீப் இட் அப்..."

அவன் அவ்வளவு நேரம் கடுமையாகப் பேசியது... மீராவிற்கு சுத்தமாக மறந்து விட்டது. அவன் சொன்ன 'குட்....' என்ற ஒரு வார்த்தையில்... முகம் மலர்ந்து போனாள் அவள்...

அவன் சொல்லியபடி... பிரிண்ட்டரை சரி செய்து விட்டு ஸ்டேட்மெண்ட்டை டைப் பண்ண ஆரம்பித்தாள். மனம் முழுவதும் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது.

'நீ கோபமாகப் பேசினாலும் - அது
எனக்கு கொஞ்சல் மொழிதான்.
நீ என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்.
என்பது மட்டுமே... என் மனதை நிறைக்கிறது...'

அன்று இரவு அவளுடைய டைரியில்... இந்த வரிகளை எழுதினாள் மீரா... அவளது மனதில்... சொந்தமில்லாத பார்வையுடன் கடுமையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த கோகுலின் முகம் வந்து நின்றது.

'கனலாக நீ பார்த்தாலும்...
காதலாகத்தான் நான் பார்ப்பேன்...
எனை நீ நினைக்காத போதும்...
உனை நினைப்பதை நான் நிறுத்தமாட்டேன்...'

எழுதிக் கொண்டிருந்த டைரியிலேயே முகம் பதித்தவள்... அப்படியே கண் மூடிக் கொண்டாள்.

மீராவிடம் எதையோ கேட்க வந்த சுபாஷிணி அவளிருக்கும் நிலையைப் பார்த்துவிட்டு அசையாமல் நின்றாள்... டைரியில் எழுதப்பட்டிருந்த வரிகள் அவள் கண்ணில் பட்டது. அவளது புருவங்கள் முடிச்சிட்டன...

'மீராவின் மனதில் காதல் இருக்கிறதா..?' அவள் ஆச்சரியத்துடன்... மீராவைப் பார்த்தாள்.

10

நீயென்னை விட்டு விலகினாலும் - நான்
உன் நிழலாகிவிடக் கனாக் கண்டேன்...

எதிரில் தெரிந்த கம்ப்யூட்டர் திரையிலிருந்த அந்தப் புகைப்படத்தை யோசனையுடன் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தான் கோகுல்...

"என்னடா... அந்த போட்டோவையே விழுங்குவதுபோல் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாயே... பெண் பிடித்திருக்கிறதா... இல்லையா...?"

கோகுலின் பின்னால் வந்து நின்ற ரிஷி கேட்டான்.

"போட்டோவைப் பார்த்து மட்டும் எப்படி டிசைட் பண்ண முடியும் ரிஷி?"

"அட்லீஸ்ட்... உன் கண் பார்வைக்கு அழகாகத் தெரிகிறாளா இல்லையா..?"

"ம்ம்... அழகாகத்தான் இருக்கிறாள்..."

அனுப்பவேண்டிய லெட்டரில் கோகுலின் கையெழுத்தை வாங்க அறைக்குள் வந்த மீரா... கால்கள் பின்ன நின்று விட்டாள்.

"யெஸ் மீரா... வாட் இஸ் தி மேட்டர்..?" கோகுல் சுழல் நாற்காலியில் சுழன்று திரும்பினான்.

"இந்த லெட்டரில் உங்கள் சைன் வேண்டும் சார்..." மீராவின் கண்கள் அனிச்சையாய் கம்ப்யூட்டரின் திரையிலிருந்த அந்த அழகிய பெண்ணைப் பார்த்தன...

லெட்டரில் தன் கையெழுத்தைப் போட்டு அவளிடம் நீட்டிய கோகுல்... மீராவின் பார்வை கம்ப்யூட்டர் திரையில் பதிந்திருப்பதைக் கண்டு... ரிஷியை ஜாடையாய் பார்த்தான்.

"என்ன மீரா... அந்தப் படத்தை அப்படிப் பார்க்கிற...? பெண் எப்படி..? அழகாயிருக்கிறாளா...? உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா..?" ரிஷி அவளிடம் இயல்பாக வினவினான்.

"ம்ம்... அழகாக இருக்கிறாங்க. எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது..." மனதின் வலியை மறைத்துக் கொண்டு மீரா பதில் சொன்னாள்.

"உனக்குப் பிடித்து என்ன செய்ய..? கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப்

போகிறவனுக்குப் பிடிக்கணுமே..." ரிஷி விளையாட்டாய் கோகுலைப் பார்த்துச் சிரித்தான்...

மீராவின் மனது வலித்தது. அவளால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. இப்படியொரு திருப்பம் வரும் என்று அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை.

பின் எப்படி..? கோகுல் தனியாளாக கம்பெனியை நிர்வகிக்க, மீரா... காலம் முழுவதும் கன்னியாக அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் போதும்... அவனுடைய குரலைக் கேட்டால் போதும்... அவனுடைய நிழலில் வாழ்ந்தால் போதும்... என்று அவனுடைய செயலாளராக வேலை பார்த்துக் கொண்டே இருந்து விட முடியுமென்று நினைத்திருந்தாளா... என்று கேட்டால்.. அவளிடம் பதில் கிடைக்காது... ஏனென்றால் அவளுக்குப் பதில் தெரியாது.

அவள் நேற்றைய கனவினில் வாழ்பவள்... இந்த நிமிடங்களில் அவன் அருகே இருப்பது மட்டுமே அவளுக்கு போதும்.. நாளையைப் பற்றிய சிந்தனையே அவளுக்கு இல்லை.

கோகுல் மணம்செய்து கொள்வான்... இன்னொரு பெண்ணிற்கு சொந்தமாவான்... மீராவை விட்டுத் தொலைவில் விலகிப் போய் விடுவான் என்ற நிஜம்... அவளைச் சுட்டது. அவளது மனம் பதறியது. அவளது மனதில் யாரோ ஊசியால் குத்தித் துளைப்பது போல வலி ஏற்பட்டது.

எனக்கே எனக்கென்று நீயில்லையா..?
உன் காலடியில் வாழப்போவது நானில்லையா...?
கண்பார்க்க முடியாத போது - நீ
என் அருகில் இருந்தாய்...
கண்ணருகில் வந்த பின்பு - ஏன்
விலகிப் போனாய்..?'

கண்ணீர் வடிய மீரா... கட்டிலில் சுருண்டு விட்டாள். அவளது கண்ணீர் திவலைகள் பட்டு டைரியின் பக்கங்கள் நனைந்திருக்க... சுபாஷிணி அந்தப் பக்கத்தை படித்துப் பார்த்தாள்..

அவள் மனதில் மீராவின் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டது...

'யாராக இருக்கும்...? ஒரு வேளை ரிஷியாக இருக்குமோ... அவனிடம்தான் இவள் அதிகம் பேசுகிறாள்... அவனும் இவளுக்கு ஒரு கார்டியன் போல ஆக்ட் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்...'

மறுநாள் இதைப் பற்றி ரிஷியிடம் பேச வேண்டும் என்ற நினைவோடு சுபாஷிணி தூங்கப் போனாள்...

ஏன்றுமில்லாத திருநாளாக சுபாஷிணி... ரிஷியை அழைத்த போது... ரிஷி அவளருகில் நெருக்கமாக சேரை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து... அவள் கண்களுக்குள் பார்த்து...

"சொல் சுபாஷிணி... உனக்காக நான் என்ன செய்ய வேண்டும்..?" என்று கேட்டான்.

"முதலில் உன் சேரைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார வேண்டும்.." என்றாள்... எரிச்சலுடன் சுபாஷிணி.

"ஏன்... இது உனக்கு கம்பர்டபிளாக இல்லையா..?"

"உனக்குக் கம்பர்டபிளாக இருப்பதெல்லாம்... அடுத்தவர்களுக்கும் கம்பர்டபிளாக இருக்கும் என்று நினைக்காதே..."

"ஷ்யூர்... ஷ்யூர்..."

"ஷ்யூர் சொல்வது இருக்கட்டும்... முதலில் தள்ளி உட்கார்...."

"விடமாட்டாயே..."

ரிஷி... தன் சேரை நகர்த்திப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்த பின்தான் சுபாஷிணி அவனிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்...

"லுக்... ரிஷி..."

"லுக் விட்டுக் கொண்டுதானே இருக்கிறேன்..."

"அதுதான் இந்த ஆபீஸிற்கே தெரியுமே... நான் என்னைக் கவனின்னு சொல்லவில்லை... என் பேச்சைக் கவனின்னு சொன்னேன்..."

"உன்னைக் கவனித்தால்தானே... உன் பேச்சையும் கவனிக்க முடியும்..?"

"எப்படியோ செய்து தொலை... அதுதான் உனக்கென்று மீரா இருக்கிறாளே... அப்புறம் ஏன் அவளை அழ விட்டு விட்டு... ஆபீஸில் எல்லோரிடமும் ஜொள் விட்டு ஆபீஸைக் கழுவிக் கொண்டிருக்கிறாய்..?"

"வாட்... எனக்கு மீரா இருக்கிறாளா..? இது என்ன உளறலாய் இருக்கு..."

"உளறலா...? இருக்கும்... இருக்கும்... உன்னைப் போன்ற ஆள்களுக்கு... மீராவைப் போன்ற பெண்களின் உண்மையான காதலைக் கேட்டால் உளறலாகத்தான் இருக்கும்."

"இதோ பார் சுபாஷிணி..."

"உன்னையெல்லாம் பார்க்க முடியாது..."

"கடவுளே... அந்தப் பெண் மீரா எனக்குத் தங்கையைப் போல..."

"அடப்பாவி... காதலித்த பெண்ணைப் பார்த்து தங்கை போலன்னு சொல்கிறாயே... நீ உருப்படுவாயா..?"

"நன்றாக உருப்படுவேன்... முதலில்... நீ என்ன விசயம்ன்னு சொல்..."

"உனக்கும்... மீராவிற்கும் என்னடா பிரச்னை..?"

"ஒரு பிரச்னையும் இல்லையே... ஏன் கேட்கிறாய்...?"

"அப்புறம் ஏண்டா... அவள் 'வாழ்வே மாயம்' ரேன்ஜுக்கு கவிதை எழுதி வைத்து விட்டு... கண் கலங்குகிறாள்..."

"யார்... நம்ம மீராவா...?"

"உன்னுடைய மீரான்னு சொல்லு..."

"பொறும்மா... நீயாய் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடாதே..."

"ஏய்... உன்னை எனக்கு இன்றைக்கு...நேற்றா தெரியும்? உன்னுடன் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே தெரியுமே..."

"தெரிந்து என்ன பிரயோசனம்... நீதான் பிடி கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாயே..."

"உன்னை அடித்தே கொன்று விடுவேன்... படவா... மீராவை ஏன் அழவைக்கிறாய்ன்னு கேட்டால்... அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் டிராக் மாறுகிறாயா..?"

"முதலில் மீராவிற்கு காதலிக்கத் தெரியும்கிறதே எனக்கு ஒரு நியூஸ்... அவளை ஒருதடவை இன்ட்ரெஸ்ட்டாய் பார்த்துத் தொலைத்து விட்டேன்... உடனே 'அண்ணா'ன்னு என்னைக் கூப்பிட்டு நெஞ்சுவலி வர வைத்து விட்டாள் அந்தப் பெண்..."

"உன்னையா அவள் அண்ணான்னு கூப்பிட்டாள்...?"

"என்னைத்தான் அப்படிக் கூப்பிட்டுத் தொலைத்து விட்டாள்... இந்தக்

கேள்விகளை வெளியில் சொல்லாமல் நானே மனதிற்குள் புழுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன்... இதில் நீ வேறு ஏன் பண்ணுகிறாயா..?"

"என்ன ரிஷி இப்படிச் சொல்கிற...? அப்போ... மீராவின் மனதில் இருப்பது யார்...?"

"உண்மையிலேயே அவள் மனதில் காதல் இருக்கிறதா? இல்லை... நீயாக ஏதையாவது நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறாயா?"

"ஹண்ட்ரட் பெர்சென்ட்... அவள் மனதில் காதல் இருக்கிறது... எனக்கு அது தெரியும்..."

"அது எப்படி உனக்கு அவ்வளவு நிச்சயமாகத் தெரியும்... சும்மா... ஒரு பெண்ணின் மனது... இன்னொரு பெண்ணிற்குத்தானே தெரியும்ன்னு பீலா விடாதே... நிரூபித்துச் சொல்..."

சுபாஷினி சொன்னாள்... மீரா தனக்குத்தானே பேசி... சிரித்துக் கொள்வதில் ஆரம்பித்து... அவள் தினமும் டைரியில் எழுதும் காதல் கவிதை வரிகள் வரை சொல்லி முடித்தாள்.

"இதை எப்போதிருந்து நீ நோட் பண்ண ஆரம்பித்தாய் சுபா...?"

"நோட் பண்ண வேண்டிய அவசியமே இல்லை ரிஷி... அவள் திடீரென்று ஒரே நாளில் மிகவும் மாறிப் போனாள்..."

"அது எந்த நாள்ன்னு கொஞ்சம் யோசித்துச் சொல்..."

"உம்..."

சுபாஷினி... நெற்றிப் பொட்டில்... ஒற்றை விரலால் தட்டிய படி யோசித்தாள். பளிச்சென்று... அந்த நாள் நினைவுக்கு வர... உற்சாகமாய் நிமிர்ந்தாள்...

"நினைவுக்கு வந்துவிட்டது ரிஷி... அவள் ரிஸப்சனிலிருந்து... பாஸோட பிஏவாக சீட் மாறினாளே... அன்றிலிருந்துதான்... இப்படி வித்தியாசமாக பிஹேவ் பண்ண ஆரம்பித்தாள்..."

சுபாஷினி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே... பாதியில் பேச்சை நிறுத்தி...

"ரிஷி..." என்று திகைப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"நீ என்ன நினைக்கிறாயோ... அதையேதான் நானும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்..." என்றான் ரிஷி.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் சிந்தனையுடன் பார்த்தபடி நெடுநேரம்... அசையாமல் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

11

மனதினையே ஜெயிப்பவனே! - உன்
மனதை ஜெயித்துவிடக் கனாக் கண்டேன்...

அந்த சூழல்ல கோகுலுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கால் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு ஸ்லீவ்லெஸ் டாப்ஸ்ூம்... ஜீன்ஸுமாக தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு... பெண் பார்க்கும் படலத்தில் ஒரு பெண் வந்து உட்காருவாள் என்று அவன் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை..

"ஹாய்... ஐ ஆம் நிஷா..."

அவள் ஹாலுக்கு வந்தவுடன் முதலில் கோகுலுடன் கை குலுக்க கை நீட்டியபடி இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். 'அருகில் அமர்ந்திருந்த என் பெற்றோருக்கு கை குவித்து வணக்கம் போட வேண்டாம். ஒரு 'ஹலோ' சொல்லலாமே...' என்ற ஆற்றாமையுடன் கோகுல் வேறு வழியின்றி தன் கரத்தை நீட்டினான். நீட்டிய அவனது கரத்தை இறுகப் பிடித்து அவள் குலுக்கிய தினுசில் கோகுலுக்கு வெறுத்துப் போய்விட்டது. அடுத்து தன் பெற்றோருக்கு நடுவில் அமர்ந்து கொண்டு... மிதப்பாய் அவர்களை ஒரு பார்வை பார்த்து வைத்தாள்...

"ஏண்டா... இது பெண் பார்க்கும் ஃபங்ஷனா...? இல்லை மாப்பிள்ளை பார்க்க என்னை வரச் சொன்னாங்களா..?"

கோகுல் ரிஷியின் பக்கம் சரிந்து அவன் காதோரமாய் வினவினான்.

"இது கம்ப்யூட்டர் காலம்டா... அப்படியும் கூட இருக்கலாம்..."

"இருந்தாலும் தப்பில்லை... ஆனால் இது கொஞ்சம் அதிகப் படி ரிஷி.."

கோகுல் அந்த இடத்தை மறுத்து விட்டான்... அடுத்து சென்ற இடங்களிலும்... பெண் அவனது எதிர்பார்ப்பிற்கு ஏற்றது போல அமையவில்லை...

"உனக்குப் பெண் தேடியே ஓய்ந்து விடுவேன் போல இருக்குடா... உனக்கு எந்த மாதிரிப் பெண் பிடிக்கும்ன்னு சொன்னாலாவது... அதைப் போல பெண் பார்ப்பேன்..." சாரதா அலுத்துக் கொண்டாள்.

"இவனுக்கு கம்ப்யூட்டர்கள் பிடிக்கும். அதற்காக நீங்க ரோபோவை பெண் பார்க்க முடியுமா...?" ரிஷி சிரித்தான்.

கோகுல் அவர்கள் பேசுவதைப் பற்றியே கண்டு கொள்ளாமல்...

செல்ஃபோனில் வியாபாரம் பேசிக் கொண்டிருக்க... சாரதா அலுப்புடன் தோளைக் குலுக்கி விட்டு எழுந்து வீட்டிற்குள் சென்று விட்டாள்... ரிஷிக்கு அவளது தளர்நடையைப் பார்க்கையில் பாவமாக இருந்தது.

"கோகுல்..."

"ம்ம்..."

"உன் மனதில் வரப்போகும் மனைவியைப் பற்றி எதிர்பார்ப்பு ஏதும் வைத்திருக்கிறாயா..?"

"நீ சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லையே..."

"இல்லை.. முதல் பார்வையிலேயே நெஞ்சத்தைக் கிள்ள வேண்டும்... மனதை அள்ள வேண்டும்.. அப்படி.. இப்படின்னு கனவு எதுவும் இருக்கிறதா...?"

ரிஷி வினவிய விதத்தில் கோகுல் சிரித்து விட்டான்... "போடா நீ வேறு... இருக்கிற வொர்க் லோடில் இதைப்போல நினைக்க எனக்கு நேரம் இருக்கிறதா..?"

"உனக்கு நேரமில்லை என்பதற்காக நடக்க வேண்டியதைக் காலாகாலத்தில் நடத்திக் கொள்ளாமல் தள்ளிப் போடுவது சரியில்லை..."

"அதற்காக யாராவது ஒருத்தி கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிட முடியுமா ரிஷி..? இது வாழ்க்கை..."

"நானும் அதைத்தான் சொல்கிறேன்.. இது வாழ்க்கை... வாழ வேண்டிய வயதில் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து விடு..."

"இப்போது வாழ்ந்து கொண்டுதானே இருக்கிறேன்..."

"ஒரு பெண்ணோடு வாழ்ந்து விடு..."

"மனதிற்குப் பிடித்த பெண்ணோடுதான் என்னால் வாழ முடியும்..."

ரிஷி ஏதேதோ சொல்லப் போனான்... பின் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு மௌனமானான். அவனுடைய செய்கையை விசித்திரமாய் பார்த்த கோகுல்...

"என்னடா..?" என்று வினவினான்.

"நத்திங்..."

"நீ நத்திங் என்றால்தான் சம்திங் இருக்கிறது என்று அர்த்தம்... சொல்லி விடு..."

"வேண்டாம் கோகுல்.. எனக்கே அதைப் பற்றிக் குழப்பமாக இருக்கிறது..."

"...யைப் பற்றி..?"

"விட்டு விடு..."

"நான் கேட்காமல் விட்டு விடுவேன்... ஆனால் நீ சொல்லாமல் விட்டு விட்டால் உன் தலை வெடித்து விடாதா...?"

சாதாரணமாக... கோகுல் இப்படிப் பேசும்போது... ரிஷி சிரித்து விடுவான்... இன்று எதுவும் பேசாமல் இருந்தது கோகுலுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

"என்ன விசயம் ரிஷி... டெல் மீ..."

"இந்தப் பெண் மீரா இருக்கிறாளே..."

"யாரைச் சொல்கிறாய்..? என் பி.ஏ.வையா...?"

"ம்ம்..."

"ஷி இஸ் இன் லவ் வித் யு..."

"வாட்...?"

"அவள் உன்னைக் காதலிக்கிறாள்டா..."

கோகுல் நம்ப முடியாமல் ரிஷியைப் பார்த்தான்...

"என்னடா சொல்கிற..?"

"நிஜத்தைத்தான் சொல்கிறேண்டா... இந்தப் பெண் ஊட்டியிலேயே... உன்னைப் பற்றி மட்டும்தான் விசாரிப்பாள். நான் சென்னையில் வேலைக்கு வரச் சொல்லிச் சொன்னவுடனேயே... அது உன் கம்பெனியான்னுதான் முதலில் கேட்டாள். அதற்குப் பின்னால் உன்னைப் பற்றி நான் என்ன பேசினாலும் இன்ட்ரெஸ்டாக் கேட்பாள்..."

"இதெல்லாம் இயல்பாக நடந்த விசயங்களாய் இருக்கலாமில்லையா..?"

"இயல்பாக நடப்பதாக இருந்தால்... ஏன் அவள் தினமும் உன்னைப் பற்றி... டைரியில் எழுதுகிறாள்...?"

"அது என்னைப் பற்றித்தான் என்று உனக்கு எப்படி நிச்சயமாகத் தெரியும் ரிஷி...?"

"மீராவின் கண்களில் உன்னைப் பார்த்தால் காதல் தெரிகின்றது..."

"போடா..."

"நான் அவளிடம் அதிகப்படியாகப் பேசியபோது 'அண்ணா' என்று அழைத்து வைத்தாளே... உன்னை ஒருதடவையாவது அப்படி அழைத்து வைத்தாளா..?"

"நான் முதலாளி என்பதால் இருக்கலாம்..."

"அப்படி எளிதாக இதை ஒதுக்கி விட முடியாது கோகுல்..."

"நீ சொல்வது போல் அவள் என்னைக் காதலித்திருந்தாலும் அது எனக்காக என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்..? என் பணத்திற்காகவும் இருக்கலாமில்லையா..?"

"நீயா இப்படிப் பேசுகிறாய் கோகுல்...?"

"நான்கையும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் ரிஷி.. அவளுடைய அப்பா... எங்கள் எஸ்டேட்டில் சாதாரண கணக்குப் பிள்ளையாக வேலை பார்ப்பவர்.. அவளுக்கு எஸ்டேட் முதலாளியை கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள ஆசை வந்திருக்கலாமில்லையா..? அதற்கும் சாத்தியம் இருக்கிறதா... இல்லையா..?"

"உன் அடையாளங்களை நீ மறக்கவே மாட்டாயாக..?"

"அந்த அடையாளங்களுக்காகவே அவள் என்னை விரும்பியிருந்தால் என்ன செய்வது..?"

"ஸோ...?"

"நான் இந்த விசயத்தில் ரிஸ்க் எடுக்க விரும்பவில்லை..."

"உன்னை ஒன்று கேட்கலாமா கோகுல்..?"

"கேள்..."

"அவள் சாதாரணமான - உன் எஸ்டேட்டில் சம்பளம் வாங்கும் கணக்குப் பிள்ளையின் மகள் என்பதற்காக அவளின் காதலை நீ மறுக்கிறாயா..?"

"நிச்சயமாக இல்லை... அதே சமயம்... இந்த தெய்வீகக் காதலில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கையும் இல்லை.. அவளை நான் ஊட்டியில் பார்த்ததே இல்லை... இப்போதுதான் ஆறு மாதங்களாக என்னிடம் பி.ஏ.வாக வேலை செய்கிறாள்.. ஆறு மாதங்களாக அறிமுகம் ஆனவள்.. காலம் காலமாய் என்னைக் காதலிப்பதாய் கதை சொல்வது உனக்கே கொஞ்சம் ஓவராகத் தெரியவில்லையா...?"

'இவனிடம் எப்படிப் பேசி மீராவின் மனதைப் புரிய வைப்பது...' ரிஷி பெருமூச்சுடன் எழுந்து கொண்டான்...

"ஓகே... கோகுல்... நாளை ஆபீஸில் பார்க்கலாம்..."

"பை..."

"பை..."

அலுவலகத்தில் நுழைந்த போது... எதிர்பட்டவர்களும்... அங்கே அமர்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களும் 'குட்மார்னிங்' சொல்ல... தலையசைவில் அதை ஏற்றுக் கொண்டே... தன் கேபினுக்குள் சென்ற கோகுல்... அவனைக் கண்டதும்... மீராவின் கண்கள் ஒளிர்வதைக் கவனித்தான்.

முகமெல்லாம் பரவசமாக அவள்... அவனைப் பார்த்து...

"குட்மார்னிங் சார்..." என்று சொன்னாள்.

"குட் மார்னிங்..." அவன் இறுக்கமான முகத்துடன் தன் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"யெஸ் மிஸ்டர் சர்மா... ஒன் வீக் நான் சென்னையில் இல்லை... நம்ம கம்பெனி பிராஞ்சுளில் சர்ப்ரைஸ் விசிட் கொடுக்கப் போயிருந்தேன்... டிரைவரா..? நோ... நோ... டிரைவரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போகவில்லை... செல்ஃப் டிரைவிங்தான்..."

கோகுல் பேசிக் கொண்டேயிருக்க... மீரா அவனைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

'எப்படி இவனால் மட்டும் இப்படி தேனி போல் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்ய முடிகிறது..? நான்கு நாள்களாக தானே காரை ஓட்டிக் கொண்டு ஊர்... ஊராக... போய் வந்திருக்கிறானே... உடம்பு எப்படித் தாங்கும்..? அயர்வாக இல்லையா..?'

"சொல்லுங்கள் பரதன்... ஹா...ஹா... உங்களுக்கில்லாத உதவியா..? நிச்சயம் செய்கிறேன்..."

'ஹூம்... ஊருக்கெல்லாம் நண்பனாக இருப்பாய்... எனக்கு மட்டும் எட்டாக் கனியாக இருப்பாய்.... யார் கேட்டாலும் ஓடிப் போய் கை கொடுக்கிறாயே... நான் உன்னிடம் ஒரு உதவி கேட்கிறேன்... கொடுப்பாயா... உன் உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் எனக்கு சிறிதளவு இடம் கொடு...'

மீரா கண்கள் கோகுலைப் பார்க்க... கைகள் கம்ப்யூட்டரின் கீ போர்டில் விளையாட என்று வேலை செய்வதை வேலையின் ஊடே கவனித்துக் கொண்டிருந்த கோகுலுக்கு மனம் குறுகுறுத்தது...

'இவள் என்னை சைட் அடிப்பது போல் இருக்கிறதே...'

"மீரா..."

"யெஸ் சார்..."

அவன் அழைக்கவும் கம்ப்யூட்டரின் கீ போர்டை அம்போவென்று விட்டு விட்டு, அவன் முன்னால் சிறு நோட்டும் பேனாவுமாக அவள் அவசரமாக வந்து

நின்றான்.

ஏனோ வள்ளுவர் அழைத்ததும்... வாசுகி, கிணற்றில் நீர் இறைத்துக் கொண்டிருந்த வாளியை பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு வந்தது கோகுலுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

12

எனக்கே எனக்கென்று சிலவார்த்தை - நீ என்னிடம் பேசிவிடக் கனாக் கண்டேன்...

அடுத்து வந்த நாள்களில்... கோகுல் மீராவை ஆராய்ச்சியாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

அவன் முன் வந்து அமரும் போது மீராவின் பார்வை தாழ்வதையும், அவன் பார்க்காதது போல் பார்த்த போது அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவள்... அவசரமாய் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு பதட்டமாகக் குனிந்து கொள்வதையும் கண்டவனின் நெற்றியில் சிந்தனை ரேகைகள் படிந்தன.

'நான் அவளைப் பார்த்தால் நிலம் பார்க்கிறாள். நான் பார்க்காத போது... என்னை விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்து வைக்கிறாள். இந்தப் பார்வையைத்தான் வள்ளுவர் குறளில் எழுதினாரோ... ஊம்... இந்தப் பார்வைக்கு என்ன அர்த்தம்..?'

அவன் அவளிடம் சில சமயம்... பொதுவான பேச்சுக்களைப் பேச ஆரம்பித்தான்... அவன் பேசுவதை ஓர் ஆனந்தத்துடன் அவள் ரசித்துக் கேட்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. பதில் பேச அவள் முயலவில்லை.

எந்தவொரு சமயத்திலும் அவள் அதிகப்படியாய் நடந்து கொள்ளவில்லை. அவன் முகத்தை ஆர்வமாகப் பார்த்தாள். அவன் பேசுவதை ரசித்துக் கேட்டாள். அவன் சொல்வதை சிரத்தையுடன் செய்து முடித்தாள். அவனிடம் அவளுக்கு அதீதமான பக்தி இருந்தது.

'இது என்னவென்றே பிடிபட மாட்டேன் என்கிறதே... விட்டால்... இவள் என் காலடி மண்ணை எடுத்து நெற்றியில் வைத்துக் கொள்வாள் போலத் தெரிகிறதே... இதற்குப் பெயர்தான் காதலா...?' கோகுல் குழம்பிப் போனான்.

தன்னுடைய சொத்து விவரங்களை ஒருநாள் டிக்டேட் செய்து... ஸ்டேட்மென்டாய் கம்ப்யூட்டரில் அடித்து வரச் சொன்னான்.

அவன் சொன்ன விவரங்களை... உணர்ச்சி பிரதிபலிக்காத முகத்துடன்

கேட்டுக் கொண்டவள் - சில நிமிடங்களில் அவன் சொன்ன ஸ்டேட்மென்டுடன் வந்து நின்றாள்.

"கரெக்டா பிரிண்ட் பண்ணியிருக்கீங்க... வெரிகுட்... ஆமாம் மீரா... என்னிடம் இவ்வளவு சொத்துக்கள் இருக்கிறதைப் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கறீங்க..?"

"சார்..?"

இவன் ஏன்... இந்தக் கேள்வியைத் தன்னிடம் கேட்கிறான்... என்று தெரியாமல் விழித்தாள் மீரா...

"இல்லை... நான் இவ்வளவு பெரிய கோடீஸ்வரனாக இருப்பதைப் பற்றி... உங்களுக்கு பிரமிப்பாக இல்லையா..?"

'இதில் நான் பிரமிக்க என்ன இருக்கிறது?' மீரா விசித்திரமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

'என்னடா இது... வினோதமான ஆளைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்து வைக்கிறாள்...' கோகுல் நாற்காலியில் லேசாக சுழன்றான்.

"உங்கள் சொத்து உங்களுக்கு சொந்தமாக இருக்கிறது... நீங்கள் பெரிய கம்பெனியின் முதலாளி. அதனால் கோடீஸ்வரனாக இருக்கிறீங்க... இதில் நான் பிரமிக்க என்ன இருக்கிறது..?" மீரா இயல்பாகக் கேட்டாள்.

"இல்லை... என்னுடைய வி.ஐ.பி. அந்தஸ்தைப் பார்த்து உனக்குப் பயம் வரவில்லையா...?" கோகுல் விடாமல் அவளைக் கேள்வி கேட்டான்.

"பயமா..? உங்களிடமா..?" மீரா கலகலவென்று சிரித்தாள்.

தன் முன்னால்... முதன் முதலாக வாய்விட்டு சிரிப்பவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான் கோகுல்... அவளது சிரிப்பில் ஒரு இயல்பு இருந்தது. உண்மை தெரிந்தது.

"ஏன் சிரிக்கறீங்க..?"

"ஆச்சுவலா சார்... எனக்கு உங்களைத்தான் தெரியும்... நீங்கள் இவ்வளவு பெரிய ஆள் என்று தெரியாது..."

"அது எப்படி... நான் உங்கள் அப்பா வேலை செய்யும் எஸ்டேட்டின் முதலாளி... உங்கள் அப்பாவின் முதலாளியை ஒரு சாதாரணமான ஆளாக நினைத்தீங்களா..?"

"தயவு செய்து கோபப் படாதீங்க சார்..."

"இல்லை... இது கோபமில்லை. ஏன் நீங்கள் இப்படிச் சொல்கிறீங்க என்பது எனக்குத் தெரிய வேண்டும்..."

"நான் உங்களை முதன் முதலில் பார்த்தது எஸ்டேட் முதலாளியாக இல்லை சார்... ஒரு பேப்பரில் வந்த போட்டோவில்தான்... முதலில் உங்களைப் பார்த்தேன்..."

'இது என்ன புதுக் கதையாய் இருக்கிறது...' கோகுலின் புருவங்கள் மேலேறின...

"எந்தப் பேப்பரில் பார்த்தீங்க..?"

மீரா... அந்தப் பேப்பரைப் பற்றிச் சொன்னாள். தான் அந்தப் பேப்பரை பார்க்க நேர்ந்ததைப் பற்றி விவரித்தவள் - அதைத் தான் துணிகளுக்கு அடியில் வைத்துப் பாதுகாப்பதைச் சொல்லவில்லை.

"அது வந்து ஆறு வருஷமிருக்குமே..."

"ஆமாம்..."

"நான் கார் ரேஸில் வின் பண்ணியபோது எடுத்த போட்டோ அது... என்னிடம் பேட்டி வாங்கி போட்டிருந்தாங்க..."

"அதை நான் படித்தேன் சார்... அப்புறம் பார்த்தால்... நீங்கள் என் கண் முன்னால் ஒருநாள் வந்து நின்றீங்க..."

"ஈஸிட்... நான் ஊட்டியில் உங்களைப் பார்க்கவே இல்லையே..."

"ஆனால்... நான் உங்களைப் பார்த்தேனே... ரிஷி அண்ணாவிடம் உங்களைப் பற்றி விசாரித்தேன்... அவர்தான் உங்கள் பெயரைச் சொன்னார்..."

பழைய சம்பவங்களை விவரிக்கும் போது அவளிடம் தெரிந்த ஜ்வலிப்பு... அவள் முகத்தில் தெரிந்த பரவசம்... குரலில் தெரிந்த உற்சாகம்.... இவையெல்லாம் ரிஷி சொன்னது சத்தியமான உண்மை என்பதை அவனுக்கு அடித்துச் சொல்லின...

கோகுல்... அவள் காட்டிய அதீத ஈடுபாட்டில் கவரப்பட்டான். தன்மேல் இந்த அளவுக்கா அவள் பிரேமை கொண்டிருக்கிறாள் என்று திகைத்தான்...

"ஓ... அப்புறம் அம்மாவிடம் ஏன் வேலை கேட்டீங்க..."

"உங்கள் கம்பெனியில் வேலை செய்ய ஆசைப்பட்டேன் சார்..."

"ஏன்..? உங்களுக்குத் தேவை வேலைதானே... அதை என் கம்பெனியில்

செய்தால் என்ன... இல்லை வேறு கம்பெனியில் செய்தால் என்ன..? நானே உங்களிடம் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தேன்..."

"என்ன சார்..."

"என் ஃபிரண்டின் கம்பெனியில் ஒரு வேலை காலியாக இருக்கிறது... இதை விட மூன்று மடங்கு சம்பளம் அதிகம் கிடைக்கும். உங்கள் எதிர்காலத்திற்கு... அந்த வேலையை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வது நல்லதாக இருக்கும்... போகிறீங்களா..?"

மீரா அதிர்ந்து விட்டாள். அவன் எதையோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற நினைவில்... தன்னை அருகில் அமரவைத்து தன்னோடு அவன் பேசிக் கொண்டிருப்பதே பரம சுகம் என்ற கிறக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தவளுக்கு... காலடியில் பூமி நழுவுவதைப் போல இருந்தது.

அது வரையில் கடைப்பிடித்து வந்த சுய கட்டுப்பாட்டை இழந்து விட்டாள் மீரா... எங்கே அவன் தன்னை வெளியே அனுப்பி விடுவானோ என்ற பயத்தில் வார்த்தைகளைச் சிதற விட்டாள்.

"செத்து விடுவேன் சார்... என்னை நீங்கள் விட்டு விட்டால் செத்து விடுவேன்..."

"வாட் இஸ் திஸ் நான்ஸென்ஸ் மீரா..."

கோகுல் கொதித்து விட்டான்... 'இந்தப் பெண் யார்..? நான் யார்..? ஏதோ.. ரிஷி சொன்னானே என்று இரண்டு வார்த்தைகள் அதிகப்படியாகப் பேசிவிட்டால்... உடனே இந்த அளவிற்கு உரிமை எடுத்துக் கொள்வதா..?'

'விட்டு விட்டால் செத்து விடுவேன் என்கிறாளே... அப்படி இவளுக்கும் எனக்கும் என்ன பந்தம் இருக்கிறது..?'

"நானும் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன் மீரா... நீங்கள் உங்கள் லிமிட்டைத் தாண்டிக் கொண்டு இருக்கறீங்க... நீங்கள் பேசுவது உங்களுக்கே ஓவராகத் தெரியவில்லையா..?"

மீரா பேச்சிழந்தாள்... கண்ணீர் மல்க அவனையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு அசையாமல் நின்றாள்.... அவள் மனம் குமுறியது...

'எது ஓவர்...? உன் மீது நான் காட்டும் சொந்தமா..? அது இன்று... நேற்று... உருவான சொந்தமல்ல... ஆண்டுக்கணக்கில்... என் மனதில் அழியாத ஓவியமாய்

புதைந்திருக்கும் சொந்தம் - உன் மேல் நான் கொண்டிருக்கும் சொந்தம்... என்னைப் பார்த்து இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு விட்டாயே... யார் உணராமல் போனாலும்... என் காதலை நீ உணர வேண்டாமா..? யார் அறியாமல் போனாலும்... என் காதலை நீ அறியாமல் போகலாமா..?'

"சாரி சார்... எனக்கு உங்களைப் பற்றிய எந்த அடையாளமும் தெரியாது. நீங்கள் இவ்வளவு பெரிய பணக்காரர் என்பதும் தெரியாது... எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம்... நீங்கள் மட்டும்தான்... நான் எதாவது அதிகப்படியாகப் பேசியிருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். எனக்கு அதிக அளவு சம்பளமும் வேண்டாம். என் எதிர்காலம் அந்தச் சம்பளத்தில் வளமாக இருக்கவும் வேண்டாம்... எனக்குத் தேவை... உங்கள் கம்பெனியில் ஒரு வேலை... அதைக் கொடுக்க முடிந்தால் கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் எனக்கு வேலையே வேண்டாம். நான் வேறு இடத்தைப் பார்த்துக் கிளம்புகிறேன்..."

"வெயிட் மீரா... நான் என்ன சொல்ல வந்தேனென்றால்..."

"போதும் சார்... நீங்கள் நிறையப் பேசி விட்டீங்க... நானும் நிறைய கேட்டு விட்டேன்... என் மனம் வலிக்கிற வலியும் வேதனையும்... எந்த அளவுக்கு என்னைக் கொல்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது சார்... ஏன்... உங்களுக்கு எதுவுமே தெரியாது... நான் போகிறேன்... நீங்கள் அழைத்தால் மட்டுமே திரும்பவும் நான் வேலைக்கு வருவேன்... இல்லையென்றால்.. என் ராஜினாமா கடிதம் உங்களைத் தேடி வரும்..."

"நான் சொல்ல வந்ததை முழுவதுமாக என்னைச் சொல்லவிடப் போகிறாயா... இல்லையா..?"

பேச்சின் போக்கில் தன்னையுமறியாமல் அவளை... அவன் ஒருமையில் விளித்து விட... அந்த நிலையிலும் அதைக் கவனித்த மீராவின் மனம்... ஒருகணம் இதமானது. ஆனால் அவன் நாவினால் சுட்ட புண் மனதினில் ரணமாக இருக்க. அவள் உதட்டைக் கடித்து தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள்.

"நாங்கள் உங்கள் அளவிற்கு வசதியானவர்கள் இல்லை தான் சார்... ஆனால் எங்களுக்கு மரியாதை மிகவும் முக்கியமானது. நான் அதை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்... நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய ஆளாக இருந்தால் எனக்கென்ன சார்..? நான் உங்கள் முன்னால் மண்டியிட்டு இருப்பது உங்களுக்காக! உங்கள் பணத்திற்காக இல்லை. என் விசுவாசத்தை நீங்கள் உணரவில்லை.

உணர்ந்திருந்தால் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை என்னை நோக்கிப் பிரயோகித்து இருக்க மாட்டீர்கள்... இந்த மீராவின் அன்பு ஒன்றும் எளிதானது இல்லை சார்... அது ஆண்டுக்கணக்கில் மனதில் அடக்கி வைத்திருப்பது... அதற்கு சக்தி அதிகம். மதிப்பும் அதிகம்... நீங்கள் என்னை மறந்தாலும் நான் உங்களை மறக்கமாட்டேன். என்றைக்குமே என் மனதின் ஆட்ட நாயகன் ஃபேவரிட் ஹீரோ - நீங்கள்தான்..." அவள் வேகமாக வெளியேறி விட்டாள்.

என் மனதில் நீயிருப்பது போல் - உன் மனதில் நானிருந்து விடக் கனாக் கண்டேன்...

13

கோகுல் வெகு நேரம் அசையாமல் அமர்ந்து விட்டான்... அந்த அறையில் சற்று முன் வரை மீரா இருந்ததன் அடையாளமாக மெல்லிய பூவின் நறுமணம் மட்டுமே மீதமாக இருந்தது. அவள் இல்லாத வெறுமை அவனைத் தாக்கியது...

'நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய ஆளாக இருந்தால் எனக்கென்ன..?'

தன்னிடம் வேலை பார்க்கும் பெண்... இவ்வளவு தைரியமாகத் தன்னை எதிர்த்துப் பேசிவிட்டாளே... என்ற கோபம் மனதுக்குள் வருவதற்குப் பதில் அவள் பிரிந்து போய் விடுவாளோ என்ற சஞ்சலம் தன் மனதிற்குள் உருவாவதை உணர்ந்தான் கோகுல்...

'நான் உன் முன் மண்டியிட்டிருப்பது உனக்காக...' இதைவிடவும் அழகாக தன் காதலின் சரணாகதியை அவள் உணர்த்தி விட முடியாது என்றே அவன் நினைத்தான்.

'இந்த மீராவின் அன்பு ஒன்றும் எளிதானது இல்லை...'

'அப்படியா..? அந்தக் கண்ணனின் மேல் பக்த மீரா கொண்டிருந்த அன்பைப் போன்றதா உன் அன்பு..?'

கோகுலின் மனம் கேள்வி கேட்டது. அவன் யோசனையுடன் இண்டர்காமை எடுத்தான்... ரிஷியை அழைத்தான்.

"ரிஷி... என் கேபினுக்கு வா..."

அடுத்த நிமிடம்... அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு ரிஷி கோகுலின் எதிரே வந்து அமர்ந்தான்.

''என்னடா...?''

''எனக்கு அந்தப் பெண் மீராவின் டைரி வேண்டும்.''

ரிஷி மௌனமாக நண்பனை உற்றுப் பார்த்தான். பின் கேள்வி கேட்காமல் எழுந்து கொண்டான்.

''இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் அது உன் கையில் இருக்கும்.''

கோகுலின் கேபினை விட்டு வெளியேறிய ரிஷி... சுபாஷிணியைத் தேடிப் போனான்.

''சுபாஷிணி... வா...''

''எங்கே...?''

''உன் அபார்ட்மெண்டிற்கு...''

''நீ என்னிடம் அடிதான் வாங்கப் போகிறாய்..!''

''உனக்கு என்னைப் பற்றி நல்ல விதமாக நினைக்கவே தெரியாதா..? மீராவைப் பற்றி கோகுலின் காதுகளில் போட்டு வைத்திருந்தேன்... இன்றைக்கு என்னவோ திடீரென்று 'மீராவின் டைரியைக் கொண்டு வா'ங்கறான்...''

''தோடா... காதலைச் சேர்த்து வைக்கும் வேலையை எல்லாம் நீ கூடச் செய்கிறாயே...''

''என்னவோ... ஊரான் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானாய் வளராதா என்கிற நப்பாசைதான்...''

''இதிலிருந்து நீ சொல்ல வருவது என்னவோ..?''

''மீராவின் காதலை நிறைவேற்றி வைத்தால்... என் காதலை நீ கன்ஸிடர் பண்ண மாட்டாயா... என்ற நினைவுதான்...''

''கனவு காணாதே...''

''அப்துல் கலாமே கனவுகாணச் சொல்லியிருக்கிறாரும்மா...''

''அதற்காக...? யார்... எதைப் பற்றிக் கனவு காண்பது என்ற வரைமுறையே இல்லையா..? நீயெல்லாம் காதலைப் பற்றிப் பேசக் கூடக் கூடாது... இதில் கனவு வேறு காண்கிறாயா...?''

''ஏன்... எனக்கென்ன குறை...?''

சுபாஷிணியிடம் பேசிக் கொண்டே... எதிரில் வந்த தீபாவைக் கண்களால் விழுங்கினான் ரிஷி... அவள் லேசாக சிரித்து வைத்துவிட்டுப் போக... அவன்

பின்னாலேயே போவதற்காக சீட்டை விட்டு எழுந்திருக்கவேறு செய்தான். எதிரேயிருந்த சுபாஷிணியின் கண்களில் தென்பட்ட கனலைக் கண்டதும் அடங்கி உட்கார்ந்தான்.

''இதுதான் நீ... புரிகிறதா...? பேச என்னிடம்... பார்வை அவளிடமா..? ஏண்டா... உன்னை எத்தனை நாளாக வாட்ச் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்..? எனக்கு உன் குணம் தெரியாதா..? உன்னிடம் காதல் சொல்லிவிட்டு... காலம் பூராவும் ஆயுள் தண்டனை அனுபவிக்க நான் தயாரில்லை...''

''பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசாதே... இப்போது நம் பேச்சு எதற்கு... மீராவின் விசயத்தை கவனிப்போம்...''

''அவளின் டைரியை எடுக்க வேண்டுமென்றால் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும்... ஆனால் அவள் வீட்டில் இருக்கிறாளே...''

''காலையில் ஆபீஸ் வந்திருந்தாளே...''

''தலைவலியென்று சொல்லி விட்டுப் போனாள்.''

''அவளுக்கு தலைவலியென்றால்... கோகுல் ஏன் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறான்..?''

''நீ வேண்டுமானால் இதைப் பற்றி அவளிடம் விளக்கமாகக் கேட்டுவிட்டு வா... நான் வெயிட் பண்ணுகிறேன்...''

''எனக்காக நீ வெயிட் பண்ணுகிறேன் என்கிறாயா..? உண்மையாகவா..?''

''அலையாதே... வா... வீட்டிற்குப் போய் மீராவின் டைரியை எடுத்து விட்டு வரலாம்...''

ரிஷியின் காரில் அவர்கள் இருவரும்... சுபாஷிணியின் பிளாட்டை - அடுத்த நாற்பதாவது நிமிடத்தில் அடைந்தார்கள். காலிங் பெல்லை அடித்து விட்டுக் காத்திருந்தார்கள். மீரா கதவைத் திறக்க சற்று நேரமானது... கதவைத் திறந்தவளின் கண்கள் சிவந்து... முகம்... வீங்கியிருந்தது.

''அழுதிருக்கிறாள்...'' ரிஷியும் சுபாஷிணியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

''வாங்க அண்ணா...'' என்று ரிஷியைப் பார்த்து சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் மீரா...

''எதற்கு நாக்கைக் கடித்துக் கொள்கிறாய்..? சொல்ல வேண்டிய ஆளின்

முன்னால் நீ அண்ணான்னு என்னைப் பார்த்துச் சொல்லாவிட்டால்தான் தப்பு..."

"உட்காருங்கள்..."

"சுபாஷிக்கு அவசரமாய் ஒரு ஃபைலை எடுக்க வேண்டுமாம்... எனக்கு இந்தப் பக்கம் வேலையிருந்ததால் என்னோடு சேர்ந்து வந்தாள்... சுபா! எடுக்க வேண்டிய ஃபைலை சீக்கிரமாய் எடு... மீரா... குடிக்க ஒரு கப் காபி கிடைக்குமா..?"

"இதோ..."

மீரா சமையலறைக்கு விரைய... ரிஷி... சுபாஷிணியைப் பார்த்து கண் சமிக்ஞை செய்தான். அவள் அவனை முறைத்துக் கொண்டே படுக்கையறைக்குள் போனாள்...

"இந்தாங்கண்ணா..."

மீரா கொடுத்த காபியை உறிஞ்சியவாறு ரிஷி... கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்க... மீரா விட்டேற்றியாய் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்... சுபாஷிணி அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள்...

"போகலாம் ரிஷி..."

ரிஷி சொன்னபடி... கோகுலின் கைகளில் மீராவின் டைரியை சேர்ப்பித்து விட்டான்...

கோகுல்... தன் முன்னால் இருந்த அத்தனை வேலைகளையும் மறந்து... அந்த டைரியில் ஆழ்ந்தான். அந்த நிமிடம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் லாபம் தரும் ஒப்பந்தம் வந்திருந்தால்கூட அதைப் பொருட்படுத்தியிருக்க மாட்டான்... ஒரே மூச்சில் அந்த டைரியைப் படித்து முடித்தவனுக்குள் வியப்பு நிறைந்திருந்தது...

யாரென்று அவன் அறியாத பெண்ணொருத்தி அவனைத் தன் சுவாசமாக நினைத்து வாழ்ந்திருக்கிறாள்... அவனுக்காக... தான் பிறந்து... வளர்ந்த... அழகான மலைப் பிரதேசத்தை விட்டு... அன்பான குடும்பத்தைப் பிரிந்து... அவன் நிழல் தேடி... அவன் காலடிக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள்...

மீராவின் காதலுக்கு மரியாதை தர வேண்டும் என்று கோகுல் நினைத்தான். அவளின் காதலை மதிக்க வேண்டும்... அவளின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்... என்று அவன் மனதிற்கு தோன்றியது...

செல்ஃபோனை எடுத்தான்... மீராவை அழைத்தான்.

"ஹலோ... மீரா... நான் கோகுல் பேசுகிறேன்..."

மறு முனை மௌனமாக இருந்தது... கோகுல் பொறுமையாகக் காத்திருந்தான்... அவனது குரல் கேட்டால் அவள் பரவசப் பட்டு பேச்சிழந்து போவதைப் பற்றி அவள்தான்... தன் டைரியில் பக்கம் பக்கமாய் எழுதியிருந்தாளே...

"சார்..." ஒருவழியாய் மீராவின் மெல்லிய குரல் ஒலித்தது...

"வேலைக்கு வா..."

"இதை என் மேலிருக்கும் பரிதாபத்தினால் சொல்கிறீங்களா சார்..?"

"இதற்கு இப்போது என்னால் பதில் சொல்ல முடியாது மீரா... எனக்கு கொஞ்சம் டைம் கொடு..."

"எதற்காக..?"

"உன்னை நான் அறிந்து கொள்ள..."

மறுமுனையில் மீராவின் மெல்லிய சிரிப்பு கேட்டது...

"என்னிடம் போய் நீங்கள் அவகாசம் கேட்பதா...? உங்களை வரம் கொடுக்கும் சாமியாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் சார்... நீங்கள் வரம் கொடுக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை... உங்களை வணங்குவதை நான் நிறுத்த மாட்டேன்... என்னைப் போய் பெரிய மனுஷியாக்க வேண்டாம் சார்... ஒருவகையில் நான் உங்கள் அடியாள்... உங்கள் காலடியில் இருக்கவே ஆசைப்படுகிறேன்.. உங்களுக்குக் கட்டளையிட என்றுமே நினைத்ததில்லை... நினைக்கவும் மாட்டேன்..."

"இது எனக்குப் புதிது மீரா... இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை... நீயில்லாமல் என் அறை எனக்கு வெறிச்சென்று தெரிகிறது... இப்போதைக்கு இதை மட்டும்தான் என்னால் சொல்ல முடியும்..."

"இந்த வார்த்தை ஒன்று மட்டுமே எனக்குப் போதும் சார்... இந்த நொடி சந்தோசமாக செத்து விடுவேன்...."

"நீயேன் சாவதைப் பற்றியே பேசுகிறாய் மீரா... வாழ நினைக்க வேண்டும்... இது போல இனிப் பேசக் கூடாது..."

"சாவு ஒருவகையான விடுதலை சார்... உங்களுக்கு அது புரியாது... ஆனால் இப்போது எனக்கு வாழவேண்டும் என்ற ஆசை வந்திருக்கிறது..."

எந்தவிதமான வற்புறுத்தலும் இல்லாமல்... அவள் தன் மனதை உணர்த்திய விதத்தில் கோகுல் நெகிழ்ந்து விட்டான்.

"நான் பேசியதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதே..."

"நீங்கள் என்னை என்ன பேசினாலும்... அது எனக்கு மனக்கஷ்டத்தைத் தராது..."

"வேலைக்கு வா... உனக்காக இல்லாவிட்டாலும்... என் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து வா..."

"நான் எனக்காகத்தான் உங்களிடம் வேலைக்கு வந்தேன் சார்... இப்போதும் எனக்காகவே நான் திரும்பி வருகிறேன்... திரும்பவும் சொல்கிறேன்... எனக்கு வேண்டியது உங்களின் நிழல் மட்டுமே... வேறு எதுவுமில்லை... இன்னொன்றும் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும்... எனக்கு கட்டளையிடுங்கள் போதும்... நிறைவேற்றக் காத்திருக்கிறேன்..."

கோகுலுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை... அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் மீரா வேலைக்குத் திரும்பி விட்டாள்... கோகுல் தன்மையாகப் பேசியதால் அவள் எந்தவிதமான... அதிகப்படி உரிமையையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை... எப்போதும் போல் இயல்பாக விலகியிருந்தாள்.

ஆனால் அவள் முகத்தில் நிரந்தரமாய் ஒரு ஒளிர்வு குடி வந்திருந்தது. அடிக்கடி [illegible] தான் அவன் முகத்தை தயக்கமின்றி ஒரு சொந்தத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

'நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்...' என்று அவளுடைய பிரகாசித்த பார்வையினால் தினமும் அவனுக்கு உணர்த்தினாள்.

14

உன்னோடு வாழும் அந்நொடியில் - என்
உயிர் கரைந்துவிடக் கனாக் கண்டேன்...

கோகுல் தான் காதலிக்கப்படுவதை உணர்ந்தான்... காதலிக்கப் படுவதில் உள்ள சுகத்தை அனுபவித்தான். தினமும் தன்னைக் காண என்று ஒருத்தி ஓடி வருவதால்... வெளியூர் பிரயாணங்களைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

அந்த மாத இறுதியில் அவர்களுடைய கம்பெனியின் தொடக்க நாளைக் கொண்டாடும் விழா நாள் வந்தது... வேலையை மறந்து எல்லோரும் கலகலப்பாய் உலா வந்தனர்... மேடையில் மைக் பிடித்து ரிஷி செய்த மிமிக்ரியில் இளம் பெண்கள் கவரப்பட்டனர்... பாடத் தெரிந்தவர்கள் பாடினார்கள்... சுபாஷிணி அன்று பரத நாட்டியம் ஆடினாள்... மீரா... மைக்கின் முன் வந்து நின்று பாடத்துவங்கினாள். அவளது கண்கள் கோகுலைத் தேடின...

"கங்கைக் கரைத் தோட்டம்...
கன்னிப் பெண்கள் கூட்டம்...
கண்ணன் நடுவினிலே...
காலையிளங் காற்று...
பாடிவரும் பாட்டு...
எதிலும் அவன் குரலே..."

கோகுல் அருகே பேசிக் கொண்டிருந்தவரின் பேச்சைக் கவனிப்பது போல் பாவனை செய்து கொண்டு... மேடையில் விழி பதித்தான்... கூட்டத்தில் அவன் முகத்தைத் தேடியலைந்த மீராவின் விழிகள் அவன் முகத்தில் நிலை பெற்றன...

"கண்ணன் முகத் தோற்றம் கண்டேன்...
கண்டவுடன் மாற்றம் கொண்டேன்...
கண்மயங்கி ஏங்கி நின்றேன்...
கன்னி சிலையாகி நின்றேன்...
என்ன நினைத்தேனோ... தன்னை மறந்தேனோ...
கண்ணீர் பெருகியதே..."

மீராவின் குரலில் பக்தியும்.... காதலும் சேர்ந்து தளும்பின... தன் மனதிலிருப்பதைக் கொட்டிவிடும் தாபத்துடன் அவள் உருகிப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்... கோகுலை விட்டு அவள் விழி அசையவே இல்லை...

"கண்ணன் முகம் கண்ட கண்கள்...
மன்னர் முகம் காண்பதில்லை...
கண்ணனுக்குத் தந்த உள்ளம்...
இன்னொருவர் கொள்வதில்லை...
கண்ணன் வரும்நாளில்... கன்னி இருப்பேனோ...
காற்றில் மறைவேனோ..."

மீராவின் குரலில் இருந்த துக்கம் கோகுலின் மனதை உலுக்கியது... 'ஏன் இப்படி வேதனைப்படுகிறாள்...' என்று நினைத்துக் கொண்டான்... அவளுடைய துக்கத்தைப் புறக்கணிக்க அவனால் முடியவில்லை

"மீரா பாட்டு நல்லா இருந்தது..."

எல்லோரும் பாராட்டினார்கள்... அவள் அருகில் வந்து கை கொடுத்தார்கள்... கோகுல், மற்றவர் கவனத்தைக் கவராமல் அவள் அருகில் வந்து நின்று முணுமுணுத்தான்.

"இவ்வளவு சோகம் தேவையில்லை மீரா... கண்ணனுக்கும் மனம் இருக்கிறது... தனக்காக உருகும் மீராவைத் தேடி ஓர்நாள் கட்டாயம் வருவான்... வராமல் போகமாட்டான்..."

மீரா நிமிர்ந்து பார்க்கும் முன்னர்... ஏதோ வேலையிருப்பது போல் அவன் நகர்ந்து விட்டான்... அன்றைய பொழுது முழுவதும் அவனுடைய வார்த்தைகள் மீராவின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன...

'எப்படி... எப்படி அவன் என்னைத் தேடி வருவான்...? அவனோ நான் எட்ட முடியாத உயரத்தில் இருப்பவன்.... எட்டிப் பிடிக்க சக்தியில்லாதவள் நான்... இதில் என் காதல் எப்படி நிறைவேறப் போகிறது...'

மீராவிற்காக... அவளின் காதலுக்காக... கோகுல் தன்னை அர்ப்பணிப்பான் என்று மீராவினால் நம்பமுடியவில்லை...

'வாரணமாயிரம் சூழ வலம் வந்து
நாரணனை நம்பி நடக்கிறேன்... எழில்
பூரணமாய் பொற்குடமும் வைத்து...
தோரணமாடிடக் கனாக் கண்டேன்...'

சூடிக் கொடுத்த சுடர் கொடியாள்... கோதை நாச்சியார்... ஆண்டாள்... அன்று கனவு கண்டாள்... திருப்பாவை சொன்னாள்... மார்கழியில் நீராடி... மாயவனை அடையவேண்டி விரதமிருந்து தவமிருந்தாள்.. ஆண்டவன் தன்னில் அவளைச் சேர்த்துக் கொண்டான்... அவளை ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஆனால் மீரா..? சாதாரண மானிடப் பெண்... அவள் ஆண்டாள் இல்லை.. மனுஷி... அவளை எப்படி கோகுல் ஏற்றுக் கொள்வான்..?

மீரா... கோகுலின் கைப்பிடித்து விடுவோம் என்று எதிர்பார்த்து... நம்பிவிடவில்லை... அவளது காதலை மதித்து... சில வார்த்தைகளை கோகுல் கூறியதே அவளுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. அதைத் தாண்டி அவள் யோசிக்கவேயில்லை...

அன்று கோகுல் உற்சாகமான மனநிலையில் இருந்தான்... ரிஷியுடன் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தவன்... அந்த அறையில் இருந்த மீராவை மறந்து விட்டவனாக... அவனுடைய அமெரிக்க வாழ்வைப் பற்றிக் கூறிக்

கொண்டிருந்தான்.

"கேத்தரின்ங்கிறதுதான் அவளுடைய பெயர் ரிஷி... வெள்ளை வெளேர் என்று இருப்பாள்..."

"வெள்ளைக்காரி... வெள்ளையாய்தானேடா இருப்பாள்...?"

"ஆனால் அவளுடைய கண்களும்... தலைமுடியும் கறுப்பாய் இருக்கும் ரிஷி... அப்படியென்றால் எவ்வளவு அழகாய் இருப்பாள்ன்னு நீயே பார்த்துக் கொள்ளேன்..."

"நானெங்கே பார்க்கிறது..? இதெல்லாம் உனக்குத் தானே வாய்க்கிறது... நான் சென்னையில் பார்ப்பதற்கே சுபா... என்னிடம் முகம் கொடுத்துப் பேச மாட்டேன் என்கிறாள்... நீ கொடுத்து வைத்தவன்... அனுபவி... ராஜா... அனுபவி..."

"அதுவும் ஒருநாள் நிகழ்ந்தது..."

"எது..? அனுபவமா...?"

"ம்ம்... ஆனால்... நீ நினைப்பது போன்ற அனுபவமில்லை... அவள் ஒருநாள்... என்னைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்து விட்டாள்..."

"வாவ்... அப்புறம்..."

"அப்புறம்... அவள்... அவள்வழியில் போய் விட்டாள்... நான் என்வழியில் போய்விட்டேன்..."

"போடா... சப்பென்று போய்விட்டது..."

அடுத்து கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு ரிஷி எழுந்து போய் விட்டான்.

"மீரா... இந்த ஈமெயிலுக்கு பதில் அனுப்பு..."

"மீரா... அந்த பெங்களூர் பிராஞ்ச் ஃபைல் எங்கே..."

"மீரா... இந்த ஸ்டேட்மெண்ட்டை பிரிண்ட் அவுட் பண்ணு..."

அவன் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க.... மீரா... பதில் பேசாமல் அவன் சொன்ன வேலைகளை செய்து கொண்டிருந்தாள்...

அவள் மௌனமாக வேலை செய்வதைக் கொஞ்ச நேரம் கழித்துத்தான் கோகுல் உணர்ந்தான்... நிமிர்ந்து மீராவைப் பார்த்தான்... அவள் முகம் இறுகியிருந்தது...

'ஏன் இப்படி இருக்கிறாள்..?' அவனுடைய புருவங்கள் முடிச்சிட்டன...

'இப்படி இருக்க மாட்டாளே... என்னை நிமிர்ந்து பார்க்காமல்... அவளால் இருக்க முடியாதே... என் நிமிர்ந்து பார்க்க மறுக்கிறாள்...' அவனுக்கு விளங்கவில்லை...

"வாட் இஸ் தி மேட்டர் மீரா..?"

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்... அவள் விழிகளில் தெரிந்த கோபம் - அவனுக்குப் புதிதாக இருந்தது...

"இனிமேல் என் முன்னால் இப்படிப் பேசாதீகள்"

"நீ எதைச் சொல்கிறாய்..?"

"சேத்தரினைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்..."

"ஓ... இட் வாஸ் எ ஃபன் மீரா..."

"உங்களுக்கு அது வேடிக்கையாக இருக்கலாம். எனக்கு இல்லை..."

'இவள் என்னைக் கட்டுப்படுத்தப் பார்க்கிறாள்...'

கோகுலுக்குள் கோபம் முளைத்தது...

"நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்..? என் சுதந்திரத்தைப் பறிக்க நினைக்கிறாயா..?"

மீராவின் பார்வையில் வலி தெரிந்தது.

'இவன் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவே மாட்டானா..? இவனை ஒரு பெண் முத்தமிட்டதை என்னால் எப்படிக் கேட்க முடியும்..? என் மனம் படும் பாட்டை இவன் புரிந்து கொள்ளமாட்டானா...'

அவள் நிராசையுடன் எழுந்து கொண்டாள்...

"பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே... பாதிப் பேச்சில் எழுந்து போனால் என்ன அர்த்தம்..? இங்கே பேசிக் கொண்டிருப்பவன் பைத்தியக்காரனா..? உட்கார்..."

"பேசிப் பிரயோஜனமில்லை சார்... விட்டு விடுங்கள்..."

"எதை விட்டுவிடச் சொல்கிறாய்...? உன்னையா..?"

"அதற்காகத்தானே காத்துக் கொண்டிருக்கிறீங்க... உங்களுக்கு என்னைத் துரத்தக் காரணம் தேவை... இன்றைக்குப் புதிதாக ஒரு காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டீங்க..."

"உளறாதே... என்னைக் கண்ட்ரோல் பண்ணினால் எனக்குப் பிடிக்காது... புரிந்து கொள்..."

மீரா அடிபட்ட பறவையின் பார்வையைப் பார்த்தாள்... கோகுல் பேச்சிழந்தான்...

'இவள் வேறு... அடிக்கடி இப்படிப் பார்த்துத் தொலைப்பாள்... இப்படிப் பார்த்தால் எப்படி இவளிடம் பேசுவது...!' கோகுலுக்கு சலிப்பு வந்தது...

"சொன்னால் புரிந்து கொள் மீரா... இப்படி குற்றவாளியைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்க்காதே..."

"நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன் தான்... ஆனால் என் காதல் எந்தவிதத்திலும் உங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது... நான் கட்டுப்படுத்த நினைக்கவும் மாட்டேன்..."

"பின்... ஏன் இப்படி பிஹேவ் பண்ணுகிறாய்?"

"நான் உங்களிடம் என்ன கேட்டேன்..? உங்களுக்கு நடந்த இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளை என் காது கேட்கப் பேசாதீங்கன்னுதானே கேட்டேன்..."

"இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்..?"

"நிறைய இருக்கிறது சார்... நான் உணர்ச்சியுள்ள மனுஷி... ஜடம் இல்லை... என் மனதில் உங்கள் மீது காதல் இருக்கிறது... என்னால் உங்களை... இன்னொரு பெண் தொட்டு முத்தமிட்டாள் என்பதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை..."

"அவள்தானே என்னை முத்தமிட்டாள்...? நான் ஒன்றும் அவளை முத்தமிடவில்லையே..."

"நீங்களே முத்தமிட்டிருந்தாலும்... அது எனக்குத் தெரியாதவரை நான் நிம்மதியாக இருப்பேனில்லையா...? அதை ஏன் தெரியப் படுத்த வேண்டும்...?"

"ஸோ... நான் நினைத்தபடி வாழலாம்... நீ ஏன் என்று கேட்க மாட்டாய்?"

கோகுலுக்கு அவளைப் பார்க்கையில் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவன் கடகடவென்று சிரித்தான். மீரா ஆற்றாமையுடன் அவனைப் பார்த்தாள்...

'இவன் என்னைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டான்... என் காதல் இவனுக்கு பூ விலங்காவதை நான் ஒரு போதும் அனுமதிக்க மாட்டேன்... இவனை... இவனுக்காகவே நான் காதலிக்கிறேன். இவனுடைய குண இயல்புகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வேன்... ஆனால்.. எனக்கு அவை தெரிந்தால்...

என்னையும் மீறி... என் மனம் வலிக்கிறதே... நான் என்ன செய்யட்டும்...' மீரா பெருமூச்சு விட்டாள்...

"எதற்கு இப்படி ஏக்கப் பெருமூச்சு விடுகிறாய்..?" கோகுல் அதற்கும் சிரித்தான்.

அவனின் சிரிப்பு... மீராவையும் தொற்றிக் கொண்டது... அவள் லேசாகப் புன்னகைத்தாள்.

"ம்ம்... இப்போது உன்னைப் பார்க்க எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது... இதை விட்டு விட்டு... முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இருந்தாயே..." அவன் கேலி செய்தான்.

"என் முகமே அப்படித்தான்..." மீரா... வெட்கத்துடன் சொன்னாள்.

"அதை நீ சொல்லக் கூடாது... நான் சொல்ல வேண்டும்... சிரித்த முகமாய் இருக்க வேண்டாமா...? ஆக்சவலி மீரா... நீ சிரித்தால்தான் எனக்குப் பிடிக்கும். உம்மணாம் மூஞ்சிகளை எனக்குப் பிடிக்காது... அதனால் சிரி... வாய்விட்டுச் சிரி... மனம் விட்டுச் சிரி... இனிமேல் இப்படி அழுமூஞ்சியாய் இருக்கக் கூடாது சரியா...?"

"நீங்களும் இனிமேல் இதுபோல் பேசக்கூடாது சரியா...?"

"பிடித்தால் ஒரே பிடிதானா..? விடமாட்டாயா..?" கோகுல் அவளது வேண்டுகோளுக்கு பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

15

பண்பாடும் மன்னவனின் - கண்
எனைத் தேடிடக் கனாக் கண்டேன்...

கோகுலின் மனம் ஒரு தெளிவிற்கு வந்திருந்தது... அவன் மீராவைக் காதலித்தானா என்று கேட்டால் அவனால் பதில் சொல்ல முடியாது... ஆனால் அவன் மீராவினால் காதலிக்கப்படுவதை மிகவும் விரும்பினான்... அவளுடைய காதலைப் புறக்கணிக்க அவனால் முடியவில்லை...

மீராவின் அழகே... அவளுடைய காதல் என்றாகிப் போனது... கோகுல் அவள் வீசிய காதல் துளையில் மிக விருப்பத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டான்...

ஒருநாள் காலையில் மீராவிடம் ஒரு பேப்பரை நீட்டினான்... அவள் திகைப்புடன் அதை வாங்கிக் கொண்டாள்....

"இது என்ன சார்...?"

"கவிதை..."

"கவிதையா..? யார் எழுதினது..?"

"நான்தான்..."

"நீங்களா..?"

"ஏன்... என்னைப் பார்த்தால் கவிதை எழுதுபவன் போலத் தெரியவில்லையா..?"

"கம்ப்யூட்டர் கம்பெனி வைத்திருப்பவர் கவிதை எழுதுவது என்பது ஆச்சரியமான விசயம்தான்..."

"கம்ப்யூட்டரே இப்போது கவிதை சொல்கிறது... கம்ப்யூட்டர் கம்பெனி வைத்திருப்பவன் சொல்ல மாட்டேனா... படி..."

மீரா.... பேப்பரைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தாள். படிக்க... படிக்க ஆனந்தத்தின் எல்லைக்கே போனாள். அவள் கண்களை... அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை..

'வரம் கொடுக்கும் சாமி...' என்று கோகுலை அன்று சொன்னாள் அவள்... அவன் உண்மையிலேயே அவளுக்காக - அவளுடைய காதலுக்காக தன்னையே அர்ப்பணித்திருந்தான்... அவள் கேட்ட வரத்தினைக் கொடுத்திருந்தான்...

'என் காலடியில் நீ கைகுவித்து...
என் காதலையே வேண்டிநின்றாய்..
என் மார்பினிலே உனைச் சேர்த்தேன்...
மழைத் துளிபோல் வரமளித்தேன்...
கோதி முடித்த கோதையே... நீ
கொள்ளை கொண்டாய் என் மனதை...

குழலோசை தனைக் கேட்டு...
குழல்தன்னில் நீர் விட்டு...

மார்கழியில் நீராடி...
மனங் களித்த ஆண்டாளுக்காய்...
மாதங்களில் மார்கழியானான்...
அந்த மாயவன்...

எனைமணம் முடிக்கக் கனவு கண்டு...
புதிய திருப்பாவை சொன்னவளே..!
நீ விரும்பியபடி எனை அடைய...
நான் வரம் கொடுத்தேன்...

நானும் மாயவன்தான் - என்
நண்பர்கள் முன் சேயானவன்தான்...
நானும் என் சொந்தங்களின்
மனதை ஆண்டவன்தான்...
என் மனதை ஆண்டவளே....
நீ விரும்பயபடி எனை அடைய
நான் வரம் கொடுத்தேன்...'
நாம்சேரும் நாள் தொலைவில் இல்லை.

மீராவின் கண்கள் நிறைந்து விட்டன... அவளது கண்ணீர் திரைக்கு அப்பால்... கோகுலின் கருணை முகம் தெரிந்தது... அவன் அவள் கண்களுக்கு அவளை ஆட்கொண்ட ஆண்டவனாகத் தெரிந்தான்.

நாதஸ்வர ஓசை மண்டபத்தில் நிறைந்திருந்தது. திருமண மண்டபத்திற்கே உரிய ஒரு நறுமணம் எங்கும் கமழ்ந்தது... வருகின்ற விருந்தினர்களை ராம்நாத்தும்... சாரதாவும் வரவேற்று அமரவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்..

"என்ன சாரதா... கடைசியில் இப்படி ஆகிவிட்டது..?"

திருமணத்திற்கு வந்திருந்த உறவுக்காரப் பெண்மணி ஒருத்தி விசாரித்தாள்...

"எப்படியாகிவிட்டது..?"

"கடைசியில்... உன் எஸ்டேட்டில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஆளின் மகளைப் போய்... உன் மகனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கப் போகிறாயே..."

"மீரா படித்திருக்கிறாள்... அழகாக இருக்கிறாள்... அன்பாக நடந்து கொள்கிறாள்... எங்கள் கோகுலுக்கு எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் அவன் முடியாதுன்னு தலையை ஆட்டி மறுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனே மனது வந்து... இவளைப் பிடித்திருக்குன்னு மீராவைக் கை காட்டியிருக்கிறான்... நான் கவலை விட்டதுன்னு கடவுளைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்... நீ வேறு தேவையில்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாயே..."

வம்பு பேசிய பெண்மணி வாய் மூடிக்கொள்ள... சாரதா, வேறு ஒரு வேலையாக நகர்ந்தாள்...

நடப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரா... வாசவனிடம் நெகிழ்ச்சியாகக் கூறினாள்.

"இவங்களுக்குத்தான் எவ்வளவு பெரிய மனது... நம் பெண்ணைப் பற்றிக் குறை சொல்ல இடம்தர மாட்டேன் என்கிறாங்களே..."

"நிஜம்தான் இந்து... நான் மீராவின் எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பயந்து கொண்டிருந்தேன்... நல்ல வேளையாக... இவங்க வீட்டிலேயே மீரா மருமகளாகப் போகிறாள்... அவள் அதிர்ஷ்டத்தை என்னன்னு சொல்வது..?"

கோகுலின் கையால் தாலி வாங்கிக் கொண்ட மீராவும்... அப்போது தன் அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணித்தான் வியந்து கொண்டிருந்தாள்...

'இது கனவா... இல்லை நனவா...' என்ற பிரமையுடன்... மண மேடையில் அமர்ந்திருந்தவளிடம் கை நீட்டினான் கோகுல்...

அவன் கரம் பற்றும் உரிமை கிடைத்ததினால் மனம் சிலிர்க்க... அவன் கரத்தில்... தன் கரத்தை வைத்துப் பற்றிக் கொண்டாள் மீரா...

அக்கினியை வலம் வந்தபோது... அவளுக்கு கண் கலங்கி விட்டது. அழுதால்

கோகுலுக்குப் பிடிக்காது என்பதினால்... அதை அவள் அடக்கிக் கொண்டாள்...

"பார்த்தாயா சுபா... அந்த விண்ணுக்கும்.. மண்ணுக்கும் கல்யாணம் நடந்து விட்டது... நம்ம கல்யாணம் எப்போது..?"

ரிஷி... சுபாஷிணியின் அருகே சரிந்து கெஞ்சுதலாய் வினவினான்.

"இவ்வளவு நேரமும்... இந்தக் கல்யாண மண்டபத்தில் இருக்கும் அத்தனை பெண்களையும் சைட் அடித்து முடித்து விட்டு... கடைசியில் என்னிடம் வந்து இதைக் கேட்கிறாயா...?" சுபாஷிணி வெடித்தாள்...

"இதோ பார் சுபாஷிணி..."

"உன்னைத்தான் பார்க்க முடியாதுன்னு நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேனா... இல்லையா...?"

"சரிடி... நீ என்னைப் பார்க்காவிட்டால் என்ன... நான் உன்னைப் பார்த்து விட்டுப் போகிறேன்..."

"என்னடா... திடீர்னு இப்படி ஆரம்பித்து விட்டாய்..."

"இது வெற்றிகரமான ஃபார்முலா சுபா... மீரா இதை பாலோ பண்ணித்தானே... கோகுலின் மனதை ஜெயித்தாள்... நானும் இதையே ஃபாலோ பண்ணி... உன் மனதை ஜெயிக்கப் போகிறேன்..."

சுபாஷிணி... ரிஷியை அன்றுதான் புதிதாய் பார்ப்பது போல... ஒரு பார்வை பார்த்து வைத்தாள்...

"என்ன சுபா... இப்படிப் பார்க்கிறாய்..?"

"நீ மட்டும் கொஞ்சம் மற்ற பெண்களிடம் வழியாமல் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் தெரியுமா...?"

"கடலில் அலை ஓயுமாங்கிறது போல் நீ பேசுகிறாய்... அது என் பிறவி குணம்... கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு என்னைத் திருத்தப் பார்ப்பாயா... அதை விட்டுவிட்டு... கல்யாணமே வேண்டாம் என்கிறாயே..."

"ஆமாண்டா... உன்னைத் திருத்தத்தான் இந்த உலகத்தில் நான் பிறவியெடுத்திருக்கிறேன்..."

சுபாஷிணி... கோபம் போல் கூறிக் கொண்டே... தன் கரத்தை... ரிஷியின் கரத்துடன் பிணைத்துக் கொண்டாள்...

தனியறையில்... மனம் படபடக்க காத்திருந்தாள் மீரா... அவன் வரவை எதிர்பார்த்து... அறை வாசலை ஆவலுடன் அவளது விழிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அறைவாசலில் அவன் தென்பட்டான். மீராவின் விழிகள் பிரகாசித்தன. அவளது முகம் ஒளிர்வதைக் கவனித்தபடி... அறைக்குள் வந்து கதவைத் தாழிட்டான் கோகுல்... அவனையே பார்த்தவாறு அவள் அசையாமல் நிற்க - கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

மீரா... அவனை நெருங்கி... அவன் முகத்தை தன் கைகளில் ஏந்தி ஆனந்தப் பிரமிப்புடன் பார்த்தாள்.. அவன் முகம் பூராவும் முத்த மழை பொழிந்தாள்... அவனைத் தன்னோடு இறுக்கிக் கொண்டாள்...

அவளுடைய காதலின் வேகத்தில் கோகுல் கட்டுண்டு இருந்தான்... கடலைச் சேரும் நதியிடம் தெரியும் வேகமும்... துள்ளலும்... துடிப்பும்... தாபமும்... அவளிடம் தென்பட்டன...

எத்தனையோ ஆண்டுகளாய் கண்டு வந்த கனவு பலித்து விட்ட பிரமிப்பில் அவள்... அவனை அடைந்தாள்...

மிகப் பெரிய உயரத்தில் இருந்தவன்... சாதாரணப் பெண்ணொருத்தி கொண்ட காதலுக்காக... தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டான்... தன்னை அவளிடம் தந்தான்...

பரிசு என்பது எது..? ஒருவர் விரும்புவதை மற்றவர் அளிப்பது... கோகுலும்... மீராவும்... ஒருவருக்காக மற்றொருவர்... தங்களையே பரிசாக அளித்துக் கொண்டனர்...

கனவு காணலாம்... காணும் கனவில் ஒரு வேகம் இருந்தால்... ஏக்கம் இருந்தால்... கனவு ஒரு நாள் கட்டாயம் மெய்ப்படும்... வானமும் வசப்படும்.

.முற்றும்